

**Η συνδικαλιστική δράση,
οι συνδικαλιστικές ελευθερίες,
η οργάνωση και τα δικαιώματα
των εργαζομένων στο στόχαστρο
κυβέρνησης και εργοδοσίας**

Περιεχόμενα

■ Κάλεσμα - Πρόσκληση	5
■ Άνοιγμα της εκδήλωσης από τη Ντίνα Γκογκάκη Πρόεδρο Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας	7
■ Χαρά Μαρούλη, Δικηγόρος	10
■ Γιώργος Μαυρίκος, Γενικός Γραμματέας της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας	16
■ Γιάννης Τασιούλας, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Οικοδόμων Ελλάδας	19
■ Χαρά Μαγκατσέλη, Δικηγόρος	23
■ Ιορδάνης Προυσανίδης, Δικηγόρος	29
■ Βάλαμος Συρίγος, Γραμματέας Ομοσπονδίας Οικοδόμων και Μέλος της Διοίκησης της ΓΣΕΕ	35
■ Κλείσιμο από τον Νίκο Παπαγεωργίου, Μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ και Μέλος της Διοίκησης της ΓΣΕΕ	40

Κάλεσμα - Πρόσκληση

Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο
Μέλος της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΠΣΟ-WFTU)
Αγ. Φιλοθέης 5β, 105 56 Αθήνα
Τηλ. 210 3301842, 210 3301847, 210 3833786, Fax 210 3802 864
Site: <https://pamehellas.gr> E-mail: pame@pamehellas.gr
twitter: <https://twitter.com/PAMEhellas>

Αθήνα 21 Οκτωβρίου 2020

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Το ΠΑΜΕ καλεί τα Διοικητικά Συμβούλια, τους συνδικαλιστές να συμμετέχουν στην εκδήλωση που διοργανώνει την **Πέμπτη 29 Οκτώβρη 2020 και ώρα 18.00 στην πλατεία Μητροπόλεως**, τηρώντας όλα τα μέτρα προστασίας της υγείας, με θέμα:

«Νέος συνδικαλιστικός νόμος: Η συνδικαλιστική δράση, η οργάνωση και τα δικαιώματα των εργαζομένων στο στόχαστρο κυβέρνησης και εργοδοσίας»

Η εκδήλωση είναι ενταγμένη στην προσπάθεια που κάνει το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα να αποκαλύψει τις πραγματικές προθέσεις της κυβέρνησης για το νέο νόμο που φέρνει στη Βουλή. Οι διαρροές που κάνει το Υπουργείο εργασίας για τον νέο νόμο, που μπορεί να χαρακτηριστεί και ως συνδικαλιστικό ιδιώνυμο, δείχνει τις προθέσεις της κυβέρνησης για ενίσχυση της παρεμπόδισης στην οργάνωση της πάλης των εργαζομένων ενάντια στην κατάργηση δικαιωμάτων στην διεκδίκηση αιτημάτων με το τσάκισμα των συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Με τη νέα καπιταλιστική κρίση σε εξέλιξη οι επιδιώξεις του ΣΕΒ, των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων είναι ξεκάθαρη: Να προχωρήσει ανεμπόδιστα το τσάκισμα των μισθών, των συντάξεων, του χρόνου εργασίας και της σταθερής δουλειάς. Να αποτραπούν ακόμα και οι ελάχιστες διεκδικήσεις, να περάσουν όλες οι αναγκαίες για την κερδοφορία του κεφαλαίου μεταρρυθμίσεις, με το εργατικό κίνημα δεμένο χειροπόδαρα.

Το χτύπημα στην απεργία, η ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης που παίρνει ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις, οι εκατοντάδες διώξεις σε βάρος συνδικαλιστών, τα «αγροτοδικεία» και «μαθητοδικεία», οι καταδίκες συνδικαλιστών του ταξικού κινήματος, ακόμα και για «ηθική αυτουργία», επειδή πρωτοστατούν σε κινητοποιήσεις των κλάδων τους, προετοίμασαν το έδαφος για τις σημερινές ανατροπές.

Η συμμετοχή των συνδικάτων στην εκδήλωση, οι ομιλίες και οι τοποθετήσεις, θα βοηθήσουν στην προετοιμασία του αγώνα να υπερασπίσουμε και να διευρύνουμε όσα έχουμε με σκληρούς αγώνες κατακτήσει, δίνοντας το μήνυμα στην κυβέρνηση και τη μεγαλοεργοδοσία:

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

ΈΞΩ το κράτος και οι μηχανισμοί του από τη λειτουργία
και τη δράση των σωματείων.

Δεν κάνουμε πίσω από το δικαίωμά μας να παλεύουμε οργανωμένα.

ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ από τη Ντίνα Γκογκάκη - Πρόεδρο Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας

Συναδέλφισσες-συνάδελφοι καλησπέρα,

Σας καλωσορίζουμε στην ευρεία αυλή του σωματείου μας, του Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας που του χρόνου συμπληρώνει 130 χρόνια ζωής και δράσης.

Το σωματείο μας όλο αυτό το διάστημα και σε αυτές τις πρωτόγνωρες συνθήκες για το λαό μας αλλά και για τους λαούς όλου του κόσμου, βγήκε από την πρώτη στιγμή μπροστά με διεκδικητική, αγωνιστική δράση προσπαθώντας να προστατέψει την υγεία των εργαζομένων του κλάδου από την πανδημία αλλά και από την ισχυρή αντεργατική λαίλαπα που συνοδεύεται σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας.

Οι εμποροϋπάλληλοι, οι εργαζόμενοι στα super market, στις αποθήκες είναι ένα τμήμα εργαζομένων που στο πρώτο κύμα της πανδημίας βρέθηκε στην πρώτη γραμμή. Χειροκροτήθηκαν ως «ήρωες» ψεύτικα και υποκριτικά από αρκετούς, όμως από τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού μας εκφράστηκε η γνήσια ειλικρινής αναγνώριση, η πραγματική αλληλεγγύη, μέσα στις δύσκολες συνθήκες της πανδημίας.

Όλο αυτό το διάστημα μπήκαμε μπροστά για την προστασία και την υγεία των συναδέλφων μας. Διεκδικήσαμε και διεκδικούμε μέτρα στην υγεία, στήριξη του δημόσιου

συστήματος, με προσλήψεις γιατρών, νοσηλευτών, με ανανέωση του τεχνικού εξοπλισμού, με επίταξη των ιδιωτικών κλινικών. Παράλληλα προσπαθούμε να είμαστε παντού, όπου προκύπτουν κρούσματα σε χώρους δουλειάς, διεκδικώντας μέτρα προστασίας και υγιεινής, δωρεάν τεστ για όλους τους εργαζόμενους.

Το σωματείο μας, μαζί με άλλες πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις βρεθήκαμε παράλληλα στην πρώτη γραμμή του αγώνα για να αντιμετωπίσουμε τα συνοδευτικά μέτρα που με αφορμή την πανδημία, ήρθαν για να μείνουν, είναι βαριά και ασήκωτα για τη ζωή των εργαζομένων. Είναι μέτρα που ήταν ήδη στο πρόγραμμα της κυβέρνησης, και σήμερα έρχονται εσπευσμένα στη ζωή με συνεχή νομοσχέδια και ΠΝΠ, ξηλώνοντας εκατοστό-εκατοστό τα εργατικά δικαιώματα.

Ιδιαίτερα στον κλάδο μας έχουμε να αντιμετωπίσουμε το γενικευμένο καθεστώς με τις αναστολές συμβάσεων, το πρόγραμμα ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ που διαλύει μισθούς και συλλογικές συμβάσεις, την πλήρη επέκταση της ευελιξίας σε έναν κλάδο έτσι κι αλλιώς που η ελαστικότητα κυριαρχεί, την εντατικοποίηση της εργασίας. Όλα τα παραπάνω μαζί με πιο συνολικές παρεμβάσεις της κυβέρνησης που επηρεάζουν τη ζωή μας και το λαϊκό εισόδημα όπως τα προγράμματα εργασίας με μισθούς των 200€, η φορολογία, οι πλειστηριασμοί, το συνεχές χτύπημα των ασφαλιστικών δικαιωμάτων μας προκαλούν βαριά πλήγματα στη ζωή της εργατικής-λαϊκής οικογένειας.

Συνάδελφες-οί,

Η ένταση της καταστολής απέναντι στους εργατικούς-λαϊκούς αγώνες, η προσπάθεια χειραγώγησης και ελέγχου των σωματείων, η συζήτηση που εντείνεται μέσω κυβερνητικών διαρροών ιδιαίτερα τις τελευταίες μέρες όσον αφορά τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και την οργάνωση των εργαζομένων, δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως αποκομμένο κομμάτι της αντεργατικής επίθεσης.

Η διεκδίκηση του εργάτη απέναντι στον αφεντικό του, η προσπάθεια των εργαζομένων από τα σωματεία τους απέναντι στην εργοδοτική επίθεση και αυθαιρεσία, γίνεται συντεταγμένη προσπάθεια από κράτος και την εργοδοσία για να χτυπηθεί.

Οι διαρροές που βγαίνουν στο φως της δημοσιότητας τις τελευταίες μέρες δίνουν τον τόνο και προσανατολισμό της νέας κυβερνητικής επίθεσης που προετοιμάζεται με νέο αντεργατικό νομοσχέδιο, με νέα αντεργατικά μέτρα που τμήμα αυτών θα είναι η κρατική παρέμβαση στα συνδικάτα, στις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Δε θα μας αιφνιδιάσουν! Οργανωμένα, ταξικά, αγωνιστικά θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τη συνολική απάντηση απέναντι στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που τσακίζει εργατικά δικαιώματα και παράλληλα γίνεται προσπάθεια να καταστείλει κάθε δίκαιη φωνή που αγωνίζεται για τις σύγχρονες ανάγκες, για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Σε αυτά τα πλαίσια πήραμε τη σημερινή πρωτοβουλία για την πραγματοποίηση εκδήλωσης με θέμα «Νέος συνδικαλιστικός νόμος: Η συνδικαλιστική δράση, η οργάνωση και τα δικαιώματα των εργαζομένων στο στόχαστρο κυβέρνησης και εργοδοσίας», προσπαθώντας να φωτίσουμε πλευρές για τις πραγματικές προθέσεις της κυβέρνησης για νέο συνδικαλιστικό ιδιώνυμο, για την ενίσχυση της παρεμπόδισης στην οργάνωση της πάλης των εργαζομένων, στην προσπάθεια της για να αποτραπούν ακόμα και οι ελάχιστες διεκδικήσεις, να περάσουν όλες οι αναγκαίες για την κερδοφορία του κεφαλαίου μεταρρυθμίσεις, με το εργατικό κίνημα δεμένο χειροπόδαρο.

Στη σημερινή εκδήλωση πέρα από προγραμματισμένες θεματικές ομιλίες θα υπάρχει δυνατότητα και για επιπλέον παρεμβάσεις.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ από τη Χαρά Μαρούλη - Δικηγόρο

Προστασία της λειτουργίας και δράσης των σωματείων Συνδικαλιστικές ελευθερίες και δικαιώματα

Οι νομοθετικές αλλαγές των τελευταίων δεκαετιών από όλες τις αστικές κυβερνήσεις και αυτές που προωθούνται σήμερα από την κυβέρνηση της ΝΔ, εκφράζουν μια ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα και τις αιματηρές κατακτήσεις της εργατικής τάξης, το σάρωμα σε ό,τι έχει απομείνει. Η συζήτηση για τον συνδικαλιστικό νόμο που πρόκειται να κατατεθεί, αντικειμενικά μαζί με την εναντίωση στα μέτρα που φέρνει, γεννά και την αναγκαιότητα να διευκρινίσουμε ότι το πλαίσιο των αιτημάτων του εργατικού κινήματος σε καμία περίπτωση δεν υπερασπίζεται την ισχύουσα νομοθεσία. Υπερασπιζόμαστε λοιπόν την νομοθετική ρύθμιση των διατάξεων του νόμου 1264/1982, αντιλαμβανόμενοι το πλαίσιο του ως επαρκές για την προστασία των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, την προστασία της συνδικαλιστικής δράσης και των σωματείων; Αν και οι εργαζόμενοι και τα σωματεία τους από την συσσωρευμένη τους πείρα, ξέρουν καλά την απάντηση, θα επιχειρήσουμε να θέσουμε κάποιους άξονες, με βάση τους οποίους, μπορούμε με ασφάλεια να απαντήσουμε αρνητικά.

Σε σχέση καταρχάς με το θέμα της προστασίας των συνδικαλιστών και της συνδικαλιστικής δράσης, θα άξιζε να αναφέρουμε ορισμένα χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Η προστασία των συνδικαλιστών ενός σωματείου τελεί τουλάχιστον υπό τον περιορισμό του αριθμού των μελών του. Συνεπώς η προστασία των συνδικαλιστών δεν είναι καθολική. Σε κάθε περίπτωση και η ίδια η σύνθεση της Επιτροπής του άρθρου 15, που εξετάζει την απόλυση συνδικαλιστή, είναι τέτοια που αντικειμενικά αφήνει περιθώρια, ώστε τα συνδικαλιστικά στελέχη να παραμένουν απροστάτευτα, με πάρα πολλά παραδείγματα να το επιβεβαιώνουν.

Ακόμη και αυτή όμως, η όποια δηλαδή τυπική συνδικαλιστική προστασία προβλέπεται, δεν παρέχεται στα μέλη των εργοστασιακών, απεργιακών και σωματειακών επιτροπών και όχι τυχαία, αφού οι σωματειακές επιτροπές είναι στην πραγματικότητα όργανο πάλης του σωματείου σε κάθε τόπο δουλειάς.

Πέραν αυτού, οι εκατοντάδες εργαζόμενοι που απολύονται λόγω της αδιαμφισβήτητης και αποδεδειγμένης συνδικαλιστικής δράσης που αναπτύσσουν στους χώρους δουλειάς, χωρίς να έχουν όμως ταυτόχρονα εκείνη την συνδικαλιστική ιδιότητα που προστατεύεται από το νόμο, αλλά είναι δραστήρια και πρωτοπόρα μέλη του σωματίου, μένουν παντελώς απροστάτευτα. Το αποτέλεσμα της τυχόν προσφυγής τους στα δικαστήρια –πέραν της δυσβάσταχτης δαπάνης που απαιτεί για τον απολυμένο εργάτη– είναι σφόδρα αμφισβητούμενο, με τις δικαστικές αποφάσεις –σε γενικές γραμμές– να διαμορφώνουν αρνητική νομολογία.

Για το απεργιακό δικαίωμα ως μορφή συνδικαλιστικής ελευθερίας

Άλλη πλευρά που εντελώς ενδεικτικά θέτουμε, είναι το απεργιακό δικαίωμα ως μορφή συνδικαλιστικής ελευθερίας. Οι περιορισμοί που προβλέπονται στο απεργιακό δικαίωμα (π.χ. 24ωρη προειδοποίηση του εργοδότη), οι περιορισμοί σχετικά με το δικαίωμα στην απεργία των εργαζομένων στο δημόσιο, στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, στους ΟΤΑ, στις επιχειρήσεις δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας κλπ., αλλά και οι περιορισμοί στην δυνατότητα των συλλογικών οργάνων των εργαζομένων, που τέθηκαν πρόσφατα σχετικά με την λήψη απόφασης για κήρυξη απεργίας από τον νόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (ν. 4512/2018), είναι μόνο ενδεικτικά παραδείγματα του νομοθετικού πλαισίου που στραγγαλίζει τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων.

Καθόλου τυχαία βέβαια, σχετικά με το απεργιακό δικαίωμα, δεν είναι ούτε η διαχρονική εξαίρεση των ναυτεργατών από τις όποιες νομοθετικές ρυθμίσεις, αφού παρά την κατάργηση του ν. 330/1976, αυτός διατηρείται σε ισχύ μόνο για τους ναυτεργάτες, γιατί ακριβώς αυτό το τμήμα της εργατικής τάξης αντιμετωπίζει το εφοπλιστικό κεφάλαιο, το πιο σκληρό δηλαδή τμήμα της εγχώριας αστικής τάξης.

Πέραν όμως των νομοθετικών ρυθμίσεων, που ανοιχτά περιορίζουν ή και υπονομεύουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και δράσης των μορφών οργάνωσής της, **υπάρχουν και οι περιπτώσεις νομοθετικών ρυθμίσεων, που αν και τυπικά εξασφαλίζουν συνδικαλιστικές ελευθερίες και δικαιώματα, καταστρατηγούνται στην πράξη με τις ευλογίες του αστικού κράτους και των μηχανισμών του.** Εξάλλου, το ίδιο το αστικό κράτος γνωρίζει καλά την τέχνη της μη ουσιαστικής εφαρμογής νόμων που το ίδιο έχει θεσπίσει, προκειμένου να ακυρωθούν στην πράξη παραχωρήσεις που έχουν γίνει στους εργαζόμενους κάτω από την πίεση των αγώνων τους. Ενδεικτικά παραδείγματα:

- η διάταξη της παραγράφου 6 του άρθρου 16 του ν. 1264/1982, ορίζει: «Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις κάθε βαθμού έχουν δικαίωμα να διανέμουν ανακοινώσεις τους μέσα στο χώρο εργασίας, εκτός χρόνου απασχόλησης (ο χρόνος αυτός είναι εκείνος που στην διάρκειά του ο εργαζόμενος δεν οφείλει να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον εργοδότη)....». Αμέτρητες όμως είναι οι περιπτώσεις εκείνες, που η εργοδοσία αρνείται

την είσοδο των συνδικαλιστών και την διανομή υλικού του σωματείου στους εργαζόμενους. Ωμή καταστρατήγηση λοιπόν της νομοθετικής ρύθμισης, με ατιμώρητη βέβαια την εργοδοτική αసుδοσία. Άλλη πλευρά:

- η διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 14 του ισχύοντος συνδικαλιστικού νόμου, ορίζει ρητά: «Δεν επιτρέπεται να συμμετέχουν σε συνδικαλιστική οργάνωση εργαζομένων εργοδότες». Αρχή που πράγματι αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της συνδικαλιστικής ελευθερίας του εργαζομένου. Η απαγόρευση συμμετοχής εργοδοτών στις εργατικές οργανώσεις συνιστά βασική κατάκτηση του εργατικού κινήματος και του ταξικού του προσανατολισμού. Εφαρμόζεται όμως η διάταξη αυτή στην πράξη; Ηχηρή απάντηση δίνει η πρόσφατη εμπειρία από το 37^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ, που έδειξε ότι δεν είναι αρκετός για την εργοδοσία ο εργοδοτικός συνδικαλισμός, αλλά πλέον επιλέγει να επιβάλλει και την φυσική παρουσία εργοδοτών στις οργανώσεις των εργατών και μάλιστα με τρόπο προκλητικό. Η παραπάνω νομοθετική ρύθμιση λοιπόν καταστρατηγείται πανηγυρικά και η συνδρομή του αστικού κράτους, μέσω του πολιτικού του προσωπικού και των κατασταλτικών του μηχανισμών, κυριολεκτικά οργιάζει μέχρι να το πετύχει.

Έτσι, η απόφαση της σοσιαλδημοκρατίας που μόλις είχε αναλάβει την διακυβέρνηση, με τις διατάξεις του νόμου 1264/1982 να ελέγξει ή και να χειραγωγήσει το εργατικό κίνημα, να ενσωματώσει την αγανάκτησή του που εκδηλωνόταν με μεγάλους εργατικούς αγώνες, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποτελεί και δεν αποτελεί το νομοθετικό πλαίσιο που υπερασπίζεται το εργατικό κίνημα σήμερα.

Είναι κρίσιμο επίσης να τονίσουμε ότι η -με διαδοχικές νομοθετικές ρυθμίσεις- κάθε φορά επιδείνωση της θέσης των εργαζομένων, όσον αφορά στα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα και ελευθερίες, δεν είναι επιμέρους ζήτημα και δεν μπορεί να εξετάζεται ανεξάρτητα από τον βαθμό ανάπτυξης ή υποχώρησης του εργατικού κινήματος, την άνοδο ή ύφεση της ταξικής πάλης, την φάση ανάπτυξης ή κρίσης της καπιταλιστικής οικονομίας, τον συσχετισμό των δυνάμεων, τις γενικότερες συνθήκες αστικής διαχείρισης. Αδιαμφισβήτητο όμως είναι το γεγονός ότι στα πλαίσια της καπιταλιστικής διαχείρισης, κάθε εργατική κατάκτηση είναι προσωρινή κι αμφισβητήσιμη κι αντικειμενικά δεν μπορεί να ικανοποιηθεί ολόπλευρα η ανάγκη συνδικαλιστικής ελευθερίας και προστασίας της λειτουργίας και δράσης των εργατικών σωματείων. Τα όρια δράσης των σωματείων και της συνδικαλιστικής ελευθερίας καθορίζονται νομοθετικά από το αστικό κράτος και την εξουσία του κεφαλαίου, που αντικειμενικά επιτρέπουν την λειτουργία και δράση τους μέχρι το σημείο που δεν αμφισβητούνται τα όρια της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Η επερχόμενη αντιδραστικοποίηση του νομοθετικού πλαισίου, εντάσσεται στην διαχρονική επιδίωξη των κυβερνήσεων και των κομμάτων του κεφαλαίου να δώσουν την χαριστική βολή στα συνδικαλιστικά δικαιώματα και στις συνδικαλιστικές ελευ-

θερίες. Η συζήτηση που διεξάγεται χρόνια τώρα αξιοποιεί τα εκφυλιστικά φαινόμενα του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού, που το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα καλλιεργεί και εκτρέφει και σε συνδυασμό με το πρόσχημα του «εκσυγχρονισμού», επιχειρεί να κάμψει ή έστω να αμβλύνει την κοινωνική αντίδραση, για να επιτύχει όσο πιο ανώδυνα γίνεται την ωμή εργοδοτική και κρατική παρέμβαση στην λειτουργία και δράση των συνδικάτων, τον περιορισμό των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, να ελαχιστοποιήσει την εργατική αντίσταση στους ραγδαία επιδεινούμενους για την εργατική τάξη όρους πώλησης της εργατικής της δύναμης. Γνωστή εξάλλου, η τακτική του αστικού κράτους, που αφού εξαπολύσει μια έντεχνη και παρατεταμένη προπαγανδιστική επίθεση για να προετοιμάσει το έδαφος, στην συνέχεια περνά είτε στη συστηματική παραβίαση από πλευράς των μηχανισμών καταστολής των κατοχυρωμένων και νομοθετικά συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, είτε, όταν το αστικό κράτος αισθάνεται πιο ισχυρό, ακόμη και στην κατάργηση τέτοιων διατάξεων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η με αφορμή την πανδημία, ουσιαστική κατάργηση από την κυβέρνηση και την εργοδοσία, εργατικών κατακτήσεων και ο περιορισμός ελευθεριών και δικαιωμάτων, η επιβολή μέτρων καταστολής και η προσπάθεια ποινικοποίησης εργατικών και λαϊκών αγώνων. Κι όλα αυτά την ίδια στιγμή που αναδεικνύονται οι τεράστιες κυβερνητικές ευθύνες για την απουσία μέτρων προστασίας στους χώρους δουλειάς. Αύξηση κρουσμάτων κορονοϊού καταγράφεται στους εργασιακούς χώρους, οι οποίοι έχουν μετατραπεί σε εστίες υπερμετάδοσης, με ευθύνη κυβέρνησης και εργοδοσίας, που με κριτήριο το κέρδος έχουν μετατρέψει τα υγειονομικά πρωτόκολλα σε «λάστιχο». Κι επιπλέον, η κυβέρνηση, όπως και οι προηγούμενες, εφαρμόζει πιστά την πολιτική της ΕΕ, που αντιμετωπίζει τα νοσοκομεία ως επιχειρήσεις, τη δημόσια υγεία ως κόστος, κοστολογεί τη ζωή του κάθε εργαζόμενου, δεν δίνει λεφτά για τη δημόσια υγεία.

Οι βασικοί άξονες που αναπαράγονται στα δημοσιεύματα σε συνδυασμό με τις σποραδικές δηλώσεις του υπουργού εργασίας δίνουν τον τόνο των επερχόμενων ακόμη πιο αντιδραστικών αλλαγών:

Η γενίκευση της πρόβλεψης για «προσωπικό ασφαλείας» αντικειμενικά πλήττει τον πυρήνα του απεργιακού δικαιώματος, αφού ουσιαστικά η επιδίωξη είναι να μην σταμάταί ή και να μην περιορίζεται καν η παραγωγή, με αποτέλεσμα να συνεχίζεται η παραγωγή υπεραξίας.

Η πρόβλεψη για ποινές στα συνδικάτα σε περίπτωση που δεν τηρούνται οι όροι και οι προϋποθέσεις λειτουργίας τους, ενώ για απεργίες που θα κηρύσσονται παράνομες ή/και καταχρηστικές εξετάζεται το ενδεχόμενο διεκδίκησης αποζημίωσης από την πλευρά του εργοδότη. Η νομολογία σχετικά με το ζήτημα των παράνομων ή/και καταχρηστικών απεργιών τείνει να είναι πλέον παγία κι έτσι αντικειμενικά περιορίζεται το δικαίωμα στην απεργία, αφού πλέον πέραν της απόλυσης του απεργού χωρίς αποζημίωση, αφού

θεωρείται ότι έχει διαπράξει ποινικό αδίκημα, θα επικρέμεται σαν δαμόκλειος σπάθη και η αξίωση του εργοδότη να αποζημιωθεί.

Δρομολογείται επίσης η αλλαγή των χρονικών ορίων προστασίας των συνδικαλιστών από την απόλυση μετά την λήξη της θητείας τους, αλλά και η μείωση του αριθμού των μελών της διοίκησης που προστατεύονται με βάση τον αριθμό των μελών της οργάνωσης.

Αναφορικά με τις συγκεντρώσεις, ο νόμος λέγεται ότι θα ορίζει ότι πρέπει να πραγματοποιούνται σε συγκεκριμένο χώρο και χρόνο, για τα οποία θα υπάρχει συμφωνία από πριν. Ταυτόχρονα, φημιολογείται η κατάργηση της αφισκοκόλλησης εντός των επιχειρήσεων και προβλέπεται ότι οι ανακοινώσεις των συνδικάτων θα αναρτώνται μόνο ηλεκτρονικά σε ιστότοπο. Τον ιστότοπο θα παρέχει ο εργοδότης, με προφανή τον εργοδοτικό έλεγχο.

Επίσης λόγος γίνεται και για μείωση των συνδικαλιστικών αδειών. Το καθεστώς των συνδικαλιστικών αδειών λοιδορείται με πρωτοφανή ψέματα ή με επιλεκτικές καταγγελίες στον αστικό τύπο, που «πατούν» πολλές φορές σε υπαρκτά φαινόμενα εκφυλισμού από τους εκπροσώπους του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού. Βέβαια, πίσω από τις κορώνες για τις συνδικαλιστικές άδειες, κρύβεται η επιθυμία των εργοδοτών να αρθεί κάθε διευκόλυνση στους συνδικαλιστές, όχι βέβαια για να βελτιωθούν και να αντιμετωπιστούν τα εκφυλιστικά φαινόμενα, αλλά για να τεθούν περισσότερα εμπόδια στις ταξικές δυνάμεις, που αξιοποιούν τις συνδικαλιστικές άδειες και τη συνδικαλιστική προστασία για να οργανώσουν την πάλη των εργαζομένων ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος του, ενάντια στον εκφυλισμένο και απαξιωμένο εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό.

«Διαρθρωτική αλλαγή» και «ψηφιακό μετασχηματισμό στο συνδικαλιστικό κίνημα» ονομάζουν το Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Φορέων μέσω της «ΕΡΓΑΝΗ», για την καταγραφή των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Δηλώνουν ότι επιδιώκουν την οργάνωση ενός μητρώου μελών για κάθε συνδικαλιστική οργάνωση με καταγραφή του ακριβούς αριθμού συμμετεχόντων σε αυτή. Την εγγραφή μάλιστα στο μητρώο φαίνεται να θέτουν ως προϋπόθεση για να υπογράψει η συνδικαλιστική οργάνωση Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Επιδιώκουν λοιπόν ένα γενικευμένο φακέλωμα, μία τεράστια βάση δεδομένων, εργαλείο που ανά πάσα στιγμή θα βρίσκεται στα χέρια της εργοδοσίας και του κράτους, γεγονός αντικειμενικά αποτρεπτικό για την συσπείρωση εργαζομένων στο σωματείο.

Κοινός άξονας όλων των παραπάνω αλλαγών είναι η ωμή επέμβαση κράτους και εργοδοσίας στην λειτουργία και δράση των σωματείων, ο ακόμη μεγαλύτερος περιορισμός των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων και η αποτροπή κάθε εργαζόμενου να συσπειρωθεί στο σωματείο του υπό το άγρυπνο βλέμμα της εργοδοτικής τρομοκρατίας και της κρατικής καταστολής.

Τα αστικά ιδεολογήματα και η οπορτουνιστική – ρεφορμιστική γραμμή στο εργατικό κίνημα επιχειρούν –κρύβοντας τις καπιταλιστικές σχέσεις και την πραγματικότητα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης- να πείσουν τους εργαζόμενους ότι η αντιδραστικοποίηση του νομοθετικού πλαισίου είναι αποτέλεσμα επιλογών «κακών» κυβερνήσεων ή «κακών» υπουργών. Άλλες πάλι φορές πατώντας σε υπαρκτά προβλήματα εκφυλισμού, που γεννά ο εργοδοτικός συνδικαλισμός, δηλώνουν απροκάλυπτα την συμφωνία τους με τις ακόμα πιο αντιδραστικές ρυθμίσεις, στο όνομα δήθεν της «διαφάνειας», της «αποτελεσματικότητας» του συνδικαλισμού και του συνδικαλισμού της «πλειοψηφίας» και όχι δήθεν των «μειοψηφιών» στην λήψη αποφάσεων. Πρόκειται για μεγάλη απάτη, αφού το δίκαιο θεμελιώνεται πάνω στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και άρα στις καπιταλιστικές χώρες είναι αντικειμενικά αντιδραστικό και ανάλογα με την εκάστοτε ιστορική στιγμή και τα διαφορετικά δεδομένα της κάθε περιόδου, χαλαρώνει –σπάνια βέβαια- ή σφίγγει τη μέγγενη, συνήθως με την επίκληση του «εκσυγχρονισμού» του δικαίου. Κάθε εκσυγχρονισμός όμως του αστικού δικαίου εκφράζει την προσπάθεια αντιστοίχισης του δικαίου στις σύγχρονες ανάγκες του κεφαλαίου, όπως εκφράζονται κάθε φορά για την διασφάλιση της κερδοφορίας του, την ένταση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, την ενσωμάτωση, την καταστολή και τον αφοπλισμό της μέσα στην ταξική πάλη.

Το ταξικά προσανατολισμένο εργατικό κίνημα και ο πόλος συσπείρωσής του, το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο, απαλλαγμένο από την αυταπάτη ότι η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό με τους νόμους τους θα προστατεύσουν τη δράση των διαφόρων μορφών οργάνωσης του προλεταριάτου, ξέρει καλά την θέση του απέναντι στην αλυσίδα της καπιταλιστικής παραγωγής, ξέρει καλά ότι δεν θα απαλλαγεί από τα δεσμά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης μέσα στον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης. Το ταξικά προσανατολισμένο εργατικό κίνημα στοχεύει σταθερά με την πάλη του όχι μόνο να αποτρέψει την ακόμα μεγαλύτερη αντιδραστικοποίηση των ρυθμίσεων, αλλά να αποσπάσει κατακτήσεις, ώστε να δημιουργήσει καλύτερες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης που θα οδηγήσει στην ανατροπή του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος, για να γίνει επιτέλους πραγματικότητα το σύνθημα: «Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη», που σημαίνει να έχει ο εργάτης και η εργάτρια σταθερή δουλειά και αξιοπρεπή διαβίωση, να καρπώνεται τον πλούτο που παράγει και να μην του τον κλέβουν, να έχει δωρεάν μόρφωση, υγεία, κοινωνική προστασία, να ψυχαγωγείται, να έχει ελεύθερο χρόνο.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ από το Γιώργο Μαυρίκο Γενικό Γραμματέα της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας

Αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες

Από όταν εμφανίστηκε και συγκροτήθηκε σε κοινωνική τάξη η εργατική τάξη και άρχισε, δειλά στην αρχή και συνέχεια βήμα βήμα πιο θαρρετά, να διεκδικεί καλύτερη τιμή πώλησης της εργατικής της δύναμης παρουσιάστηκαν πάντα οι αντίπαλοί της να αξιοποιούν διάφορες μορφές προκειμένου να αγοράζουν την εργατικής της δύναμη όσο γίνεται πιο φτηνά, να κερδίζουν όσο γίνεται περισσότερο οι ίδιοι, και να εξουσιάζουν ιδεολογικά, πολιτικά και οικονομικά στη νεαρή τότε εργατική τάξη.

Η αξιοποίηση, λοιπόν, των νόμων αν δούμε διαχρονικά είχε πάντοτε τον ίδιο χαρακτήρα και την ίδια στόχευση. Για να μην πάμε πολύ μακριά, αν αναλογιστούμε πράγματα που έχουμε διαβάσει και που ξέρουμε όλοι, και από ένα διάστημα και ύστερα τα έχουμε ζήσει κιόλας, θα δούμε ότι από τη δεκαετία του 1920 για να μην πάμε παλιότερα, με νόμους πριν από τα συνέδρια καθόριζαν και διαμόρφωναν τους συσχετισμούς προκειμένου να δυσκολέψουν στην ανάπτυξη των αγώνων, επειδή μέσα από τους αγώνες η εργατική τάξη διεκδικούσε τα αιτήματά της, είτε τα ριζοσπαστικά αιτήματά της, είτε οποιαδήποτε άλλα αιτήματα.

Στη συνέχεια πάλι στην περίοδο του Μεταξά, ξανά μέσα από νόμους να επιχειρούν να διαμορφώνουν πάντοτε τους συσχετισμούς και πάντα να δυσκολεύουν την ανάπτυξη των αγώνων, τη μαζικοποίηση των συνδικάτων και την ισχυροποίηση του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Και αργότερα, πάλι με νόμους, ακύρωσαν τις αποφάσεις του 8ου συνεδρίου της ΓΣΕΕ το Μάρτη του 1946. Στη συνέχεια, στη μεταεμφιλική περίοδο, πολλοί νόμοι πάλι αντεργατικοί, για να φτάσουμε στον 330 το Μάη του 1976, στον 1264 του ΠΑΣΟΚ το 1982, και τώρα σε αυτήν τη ρύθμιση την καινούργια την αντεργατική της κυβέρνησης της Ν.Δ.

Πάντοτε οι στόχοι ήταν ίδιοι και अपαράλλαχτοι ανεξάρτητα κάθε φορά σε κάθε περίοδο πώς διαμορφώνονταν λόγω των συνθηκών. Να δυσκολευτούν οι αγώνες, να περιοριστεί η δύναμη των αγωνιστικών συνδικάτων, να μπορέσει η αστική τάξη, η αντίπαλη της εργατικής τάξης, να κερδοσκοπήσουν ιδεολογικά, πολιτικά και οικονομικά πάνω στην πλειοψηφία των λαών.

Τι είναι νόμος τελικά στον καπιταλισμό; Μια πολιτική κομπίνια είναι. Δηλαδή, παίρνει στις γενικές βουλευτικές εκλογές η κυβέρνηση αυτή η τωρινή σαν παράδειγμα 35%, όπως και οι προηγούμενες, με διάφορα κόλπα και εκλογικά τερτίπια, αυτό το 35% μεταμορφώνεται σε 55% των βουλευτικών εδρών στο αστικό κοινοβούλιο και έρχεται στη συνέχεια αυτή η μειοψηφία έστω και με τα δικά τους κριτήρια να επιβάλλει δικτατορικά στο 65% του υπόλοιπου ποσοστού σε μια χώρα τις δικές της αποφάσεις.

Να γιατί το σύνθημα το δικό μας που είναι διαχρονικό «Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη» δεν είναι ένα σύνθημα απλά, είναι η ουσία ή έχει στοιχεία της ιδεολογίας μας, της τακτικής μας και της στρατηγικής μας.

Πάρτε σαν παράδειγμα πριν από μια εβδομάδα την τελική φάση του δικαστηρίου για τη Χρυσή Αυγή. Βγαίνει μια δικαστίνα, η εισαγγελέας και λέει με βάση το νόμο τάδε, την παράγραφο αυτή, τη διάταξη εκείνη πρέπει να αφεθούν ελεύθεροι όλοι οι κατηγορούμενοι. Και βγαίνει άλλη δικαστίνα του ίδιου δικαστηρίου και ισχυρίζεται ότι με βάση το νόμο αυτό, τη διάταξη αυτή, την παράγραφο, το κόμμα, την έννοια πρέπει να μπουνέ όλοι στη φυλακή. Ποιό ήταν το στοιχείο που κυρίως επέδρασε πάνω στην οποιαδήποτε απόφαση και επιδρά; Είναι η ταξική πάλη. Είναι η κινητοποίηση των μαζών. Είναι η μαζικότητα και η αποφασιστικότητα των λαϊκών κινητοποιήσεων. Είναι αυτό που έγραψε και είναι σωστό ο Κάρλ Μάρξ που λέει ότι «οι κοινωνίες προχωρούν και η ιστορία διαμορφώνεται σαν αποτέλεσμα της ταξικής πάλης».

Άρα λοιπόν αγαπητοί φίλοι και συναγωνιστές, νομίζω ότι σωστά κάνουμε και αγωνιζόμαστε για να αποκαλύψουμε στα μάτια της εργατικής τάξης τι επιχειρούνε κάθε φορά, ταυτόχρονα όμως πρέπει για εμάς να αναλύουμε και να πείθουμε την εργατική τάξη και τα πλατιά λαϊκά στρώματα ότι νόμος είναι το δίκιο του εργάτη.

Πάρτε παράδειγμα το δικαίωμα για την απεργία. Ψηφίστηκε 8 Ιούλη του 1948 στην ετήσια τότε Γενική Συνέλευση των εργαζομένων του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας με πρόταση κυρίως και με επιχειρηματολογία της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας. Δεν υπήρχε άλλη Παγκόσμια Συνδικαλιστική Ομοσπονδία τότε, ήταν μόνο η Παγκόσμια Συνδικαλιστική Ομοσπονδία και με την επιμονή και με τη Σοβιετική Ένωση και άλλες δυνάμεις σε ολόκληρο τον κόσμο επιβάλανε την ψήφιση της 87 σύμβασης, που αναγνωρίζει το δικαίωμα του συνέρχεσθε, του διεκδικείν κλπ. κλπ. κλπ.

Έρχεται σήμερα στις τωρινές συνθήκες εδώ και 4 χρόνια και αναπτύσσεται μια συζήτηση ότι πρέπει να καταργηθεί η Σύμβαση 87 γιατί δε βοηθά στην λεγόμενη καπιταλιστική ανάπτυξη κλπ. Η ταξική πάλη είναι αυτή που θα καθορίσει. Νόμους μπορεί να φτιάξουνε χίλιους στον καπιταλισμό. Εμείς πρέπει να αντιπαλεύουμε τους νόμους και ταυτόχρονα στην πράξη να τους καταργούμε.

Έτσι λοιπόν αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, νομίζω ότι ιδιαίτερα στις συνθήκες τις σημερινές πρέπει να εστιάσουμε στην προσπάθεια που κάνει η άρχουσα τάξη

διεθνώς και η μπουρζουαζία σε παγκόσμιο επίπεδο για να χτυπήσει τις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Πρέπει να παλεύουμε για το μισθό; Βεβαίως πρέπει. Για τη Συλλογική Σύμβαση κλπ.; Συμφωνούμε. Το θέμα συνδικαλιστική δράση, συνδικαλιστικές ελευθερίες είναι σε αυτή τη φάση η καρδιά του θέματος. Γιατί επιχειρούνε να αξιοποιήσουνε τώρα τον κορονοϊό για να μας πάνε όπως ειπώθηκε και τονίζει το ΠΑΜΕ αιώνες πίσω.

Πάρτε παράδειγμα αυτό που λένε αυτοί τηλεργασία και το εμφανίζουν ως μεγάλη κατάκτηση, ως πρόοδο. Μα δεν είστε λέει υπέρ της χρήσης των νέων τεχνολογιών; Δεν είστε υπέρ της νέας τεχνολογίας; που είστε; στα σπήλαια ζείτε; Αυτά δεν τα λένε μονάχα εδώ, δεν τα λένε μόνο στην ευρώπη. Τα λένε σε όλο τον κόσμο. Και πάνε τώρα στη Νιγηρία και στο Μάλι και σε όλο τον κόσμο και λένε και προβάλλουν στους εργαζόμενους ότι η λύση, η διέξοδος στα προβλήματα είναι τώρα η τηλεργασία. Και είναι πολλοί εργαζόμενοι που τους πιστεύουν και που θεωρούνε δώρο εξ ουρανού την τηλεεργασία. Σε πολλές χώρες που δεν υπάρχουνε εκεί ΠΑΜΕ, που δεν υπάρχει ταξική αντίληψη στο βαθμό που υπάρχει σε άλλες χώρες και θεωρούνε ότι είναι σωστή η πρόταση αυτή και ότι πρέπει να τη χειροκροτήσουν. Και τον ρωτάς: πόσες ώρες θα δουλεύεις στο σπίτι; Και δε μπορεί να σου απαντήσει. Και τον ρωτάς όταν θα γίνει ένα ατύχημα στο σπίτι την ώρα που δουλεύεις, θα χαρακτηριστεί εργατικό ατύχημα; Και δε μπορεί να σου απαντήσει. Και όταν του λες η λύση δεν είναι ο ατομισμός μπροστά στο κομπιούτερ να κάθεται, δεν είναι από εκεί μοναχός σου να δουλεύεις, από εκεί να αγοράζεις, από εκεί να ψωνίζεις, από εκεί να ερωτεύεσαι, από εκεί να τσακώνεσαι, από εκεί να ψηφίζεις; Δε μπορεί να σου απαντήσει. Δυσκολεύεται πολύ να διακρίνει το βάθος και την στρατηγική στόχευση της διεθνούς μπουρζουαζίας.

Άρα λοιπόν αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι, αγαπητοί συναγωνιστές πιστεύω το θέμα συνδικαλιστικές ελευθερίες, συνδικαλιστικά δικαιώματα η ιστορία δείχνει και οι σύγχρονες ανάγκες επιβάλλουνε να το κατατάξουμε σαν πρωτεύων. Και πιστεύω ότι είναι πολύ επίκαιρη και αναγκαία η πρωτοβουλία του ΠΑΜΕ και των ταξικών συνδικάτων και για τη χώρα μας και γενικότερα να ορθώσουμε ανάστημα απέναντι σε αυτήν την προσπάθεια να επιβάλουνε συνθήκες τέτοιες που θα μας πάνε πραγματικά, από αφορμή και αξιοποιώντας τον κορονοϊό, αιώνες πίσω. Είμαστε αισιόδοξοι όμως. Γιατί σ' αυτά εδώ τα μάρμαρα είναι δύσκολο να περάσουνε και να κερδίσουνε τη συνείδησή μας αυτές οι θεωρίες. Γιατί υπάρχει πείρα, γιατί υπάρχει παρελθόν, γιατί δε διπλώσαμε ποτέ τις σημαίες, δε βάλουμε την ουρά στα σκέλια σε πιο δύσκολες εποχές και δε θα τη βάλουμε ούτε και τώρα.

Να προχωρήσουμε με πίστη στις αρχές της ταξικής πάλης και με την γνώση που μας δίνει η συσσωρευμένη πείρα των αγώνων του παγκόσμιου προλεταριάτου δίχως να φεύγει απ το νού μας ότι «νόμος είναι το δίκιο της τάξης μας».

Γειά σας.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ από το Γιάννη Τασιούλα - Πρόεδρο της Ομοσπονδίας Οικοδόμων & Συναφών Επαγγελματιών Ελλάδας

Όλοι οι νόμοι, που αφορούν τη λειτουργία των συνδικάτων και τους αγώνες των εργαζομένων είναι νόμοι που προσπαθούν να βάλουν τους αγώνες, τις διεκδικήσεις, τον προσανατολισμό του κινήματος, στο καλούπι που απαιτεί η μεγαλοεργοδοσία.

Είναι νόμοι περιορισμών και απαγορεύσεων, νόμοι για να διευκολυνθεί η εκμετάλλευση. Τέτοιος νόμος ήταν ο νόμος Λάσκαρη, στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70.

Νόμος με περιορισμούς και εμπόδια είναι και ο ν.1264 του 1982, που αντικατέστησε το νόμο Λάσκαρη και που κάτω από τους ορμητικούς αγώνες των εργαζομένων κερδήθηκαν ορισμένες συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Βέβαια, και ο ν.1264 περιορίζει τη δράση των συνδικάτων. Κάτω από την εποπτεία του αστικού κράτους και των μηχανισμών του είχε τις ασφαλιστικές δικλείδες για την προστασία των μεγαλοεπιχειρηματιών που αναγκάστηκαν στη δεδομένη ιστορική στιγμή να αποδεχτούν ορισμένες ελευθερίες και δικαιώματα της συνδικαλιστικής δράσης.

Απόδειξη των παραπάνω είναι ότι και με τον ν.1264, παρά το γεγονός ότι δεν είχε σχέση με τον προηγούμενο νόμο Λάσκαρη, σχεδόν το σύνολο των απεργιών που πήγαν στα δικαστήρια βγήκαν παράνομες και καταχρηστικές, σημαντικός αριθμός αποφάσεων της επιτροπής του άρθρου 15, για την προστασία των συνδικαλιστών και της συνδικαλιστικής δράσης, οδήγησαν σε απολύσεις πρωτοπόρων εργαζομένων μέσα στους χώρους δουλειάς.

Το συμπέρασμα είναι ότι το αστικό κράτος φτιάχνει συνδικαλιστικούς νόμους για να διευκολύνει το κεφάλαιο και να περιορίσει ή να απαγορεύσει τους αγώνες των εργαζομένων. Δεν φτιάχνει νόμο για να εμποδίσει τον επιχειρηματία να αρπάζει το δώρο των εργαζομένων από τα ΑΤΜ, αλλά για να τον διευκολύνει να συνεχίζει να το κάνει χωρίς να ακούγεται καμιά φωνή διαμαρτυρίας. Και όποιος διαμαρτύρεται, να στήνεται στο «εκτελεστικό απόσπασμα» του συνδικαλιστικού νόμου, να απαγορεύεται να έχει δίπλα του το συνδικάτο στην Επιθεώρηση Εργασίας ή να απαγορεύεται να βρεθεί ο συνδικαλιστής στο χώρο δουλειάς για να γίνει ενημέρωση, άμεση κινητοποίηση και να δοθεί απάντηση στην εργοδοτική αсуδοσία.

Ενδεχομένως, οι σχεδιασμοί για νέο συνδικαλιστικό νόμο από την ΝΔ, στα πλαίσια του εξορθολογισμού και του εκσυγχρονισμού, μπορεί να «δίνει τη δυνατότητα» στα συνδικάτα και τους συνδικαλιστές να επικοινωνούν με τους χώρους δουλειάς και τους εργαζόμενους με τη μέθοδο της τηλεδιάσκεψης... Είναι και αυτό ένα ενδεχόμενο, ώστε στο συνδικαλιστικό νόμο να μην υπάρχουν μόνο απαγορεύσεις, αλλά να υπάρχει και κανένα «επιτρέπεται» που στην ουσία θα κάνει με άλλο τρόπο τη δουλειά των αφεντικών, δηλ. «συζήτηση, συζήτηση – λάδι, λάδι και τηγανίτα τίποτα». Αυτή είναι η μία πλευρά του χαρακτήρα του συνδικαλιστικού νόμου, όπως κάθε συνδικαλιστικού νόμου.

Αυτός ο νόμος, που σχεδιάζει η κυβέρνηση και όπως δείχνουν οι διαρροές στα μέσα ενημέρωσης, είναι ο χειρότερος. Γεμάτος αντιδραστικές αλλαγές, γεμάτος απαγορεύσεις. Είναι νόμος για να κάνει τους χώρους δουλειάς γκέτο, ακόμη περισσότερης εκμετάλλευσης και εργοδοτικής αсуδοσίας.

Υπάρχει όμως και άλλη πλευρά που πρέπει να δούμε. Οι σχεδιασμοί για το νέο συνδικαλιστικό νόμο δεν είναι αποσπασμένοι από τη γενικότερη επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη σε όλα τα επίπεδα. Είναι κομμάτι που συμπληρώνει το αντεργατικό πάζλ. Είναι σε αντιστοιχία με άλλες πλευρές της επίθεσης, λειτουργούν υποστηρικτικά και καθοριστικά στην υλοποίηση του συνόλου της αντεργατικής επίθεσης, προσπαθώντας να ξεμπερδέψει με τις ενοχλητικές φωνές και αγώνες. Όπου «ενοχλητικές φωνές και αγώνες» βάλτε τα ταξικά συνδικάτα, τα αιτήματα και τους αγώνες που έρχονται σε αντίθεση και σύγκρουση με τη γραμμή του κεφαλαίου. Εκεί στοχεύει ο νόμος που σχεδιάζεται. Δε στοχεύει την πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, τον κυβερνητικό, εργοδοτικό συνδικαλισμό. Όλοι αυτοί είναι από την πλευρά του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του.

Το είδαμε, πριν λίγους μήνες, όταν φέραν ένα «σύνταγμα στρατού» για να κάνουν συνέδριο που να τους διατηρεί στις θέσεις τους, ώστε να μπορούν να προωθούν την πολιτική του κεφαλαίου.

Συνεπώς, ο νόμος για τα συνδικάτα και τη συνδικαλιστική δράση κουμπώνει και ενισχύει την επίθεση της εργοδοσίας. Είναι μέρος της γενικευμένης επίθεσης. Πάρτε για παράδειγμα τι γίνεται στο ζήτημα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Με εκατοντάδες νόμους, εγκυκλίους, πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, όλες οι κυβερνήσεις και η σημερινή σε αгаστή συνεργασία αποψιλώνουν την ουσία των Συλλογικών Συμβάσεων.

Με νόμους που ψηφίστηκαν έχει ανασταλεί η εφαρμογή της υποχρεωτικότητας, της επέκτασης των ΣΣΕ, η αρχή της ευνοϊκότερης ρύθμισης για τον κάθε εργαζόμενο. Τώρα, ισχυρότερες είναι οι επιχειρησιακές συμβάσεις που υπογράφουν οι ενώσεις προσώπων (γνωστά εργαλεία της εργοδοσίας) έναντι των κλαδικών συμβάσεων με προφανή στόχο πλέον η διαμόρφωση του μεροκάματου, του μισθού, να κατακυλάει στο ατομικό επίπεδο που είναι πανεύκολο να χειραγωγηθεί στα μέτρα που θέλει ο κάθε μεγαλοεπιχειρηματίας. Είναι άλλο πράγμα, να είναι μόνος του ένας εργαζόμενος στο ζήτημα της διαμόρφωσης του μισθού και αδύνατος να αντιμετωπίσει την απειλή της απόλυσης και άλλο πράγμα η συλλογική διαπραγμάτευση του μισθού στο επίπεδο του κλάδου πανελλαδικά. Είναι η παροιμία, που λέει ο λαός μας, «απ' τα ξεκομμένα τρώει ο λύκος».

Με τους νόμους για τις ΣΣΕ προσπαθούν να αφαιρέσουν από τα συνδικάτα τον δίαυλο επικοινωνίας με τους εργαζόμενους.

Γιατί έρχονται οι εργαζόμενοι στα συνδικάτα; Για το μεροκάματο, την ασφάλιση, τις συνθήκες δουλειάς. Έρχεται, λοιπόν, η κυβέρνηση όπως οι προηγούμενες και λέει: «Τα συνδικάτα δεν έχουν καμία δουλειά με τη σύμβαση. Την σύμβαση την υπογράφει ο υπουργός... και την επικυρώνει (για να κάνει και τον καμπόσο) η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ».

Τι μένει λοιπόν στον εργαζόμενο; Να πιάσει τον υπουργό; Να βρει κανά «γερό δόντι», κανά βύσμα μπας και πάρει καλύτερο μεροκάματο; Και τι να πάρει; Από τα 200 ευρώ, που ανακοίνωσαν ως μισθό σε επιδοτούμενα προγράμματα, πόσα περισσότερα να πάρει ένας εργαζόμενος, όσες «πλάτες» και αν ψάξει να βρει να τον βοηθήσουν. Οι μισθοί που έχουν διαμορφωθεί δε φτάνουν να καλύψουν τις στοιχειώδης ανάγκες.

Ο καημός τους είναι η συλλογική ταξική δράση. Αυτήν θέλουν να χτυπήσουν και με τις αντεργατικές ανατροπές στις ΣΣΕ, στις εργασιακές σχέσεις και στο συνδικαλιστικό νόμο. Είναι τόσος ο καημός που τον παλιό αντεργατικό νόμο τον κάνουν στη συνέχεια ακόμη πιο αντεργατικό μπας και οχυρωθούν απέναντι στους αγώνες.

Ξέθαψε, η υπουργός της προηγούμενης κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, κ. Αχτσιόγλου, μια διάταξη νόμου από το 1990 για να μην μπλοκάρει την πιθανότητα να γενικευτεί μια συλλογική σύμβαση που τυχόν θα υπογραφεί σε έναν κλάδο. Τι λέει αυτή η διάταξη: Ότι για να επεκταθεί η σύμβαση και να γίνει υποχρεωτική πρέπει αποδεδειγμένα η εργοδοτική

πλευρά που την υπογράφει να εκπροσωπεί το 50% συν 1 των εργοδοτών του κλάδου. Και πως διαπιστώνεται αυτό; Δε διαπιστώνεται, γιατί οι εργοδότες επικαλούνται την προστασία των προσωπικών δεδομένων. Εμάς μας ζητάνε, με απειλές και πρόστιμα, να δηλώσουμε τους εκπροσώπους της συνδικαλιστικής οργάνωσης στους εργοδότες, εδώ «πετάνε την μπάλα στην εξέδρα», σφυρίζουν αδιάφορα οι κυβερνώντες και δηλώνουν αδυναμία να παρέμβουν σε «ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα».

Τώρα ακούγεται ότι το 50% συν 1 θα γίνει 70% για περισσότερη σιγουριά και ασφάλεια των εργοδοτών από τις «κακοτοπιές».

Συνάδελφοι,

Έχει βρεθεί πολλές φορές το εργατικό κίνημα μπροστά σε αντεργατικό κυκλώνα, έχοντας να αντιμετωπίσει αντεργατικούς νόμους, περιορισμούς, απαγορεύσεις. Καταφέραμε και τα αντιμετωπίσαμε με μαζικούς ταξικούς αγώνες. Τα φάρμακα απέναντι στην επιθετικότητα του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων και των κομμάτων του είναι ο αγώνας με βάση τις δικές μας ανάγκες, με βάση αυτό που δικαιούμαστε να ζήσουμε με βάση τη δουλειά και τον πλούτο που παράγουμε.

Η εξουσία του κεφαλαίου μας στερεί το δικαίωμά μας να ζήσουμε καλύτερα. Όσες απαγορεύσεις, όσους περιορισμούς, όσα μέτρα και αν πάρουν, εμείς δεν κάνουμε πίσω θα προστατεύσουμε τη ζωή μας, θα αγωνιστούμε μέχρι το τέλος, μέχρι εκεί που στοχεύουμε και θα μπορούμε πραγματικά να ζήσουμε καλύτερα, χωρίς την καπιταλιστική εκμετάλλευση και τους νόμους που την προστατεύουν.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ από τη Χαρά Μαρκατσέλη - Δικηγόρο

Η επέμβαση στην λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων, η παρεμπόδιση της συνδικαλιστικής δράσης, η επιβολή «σιγής νεκροταφείου» στους χώρους δουλειάς, αποτελεί διαχρονικό στόχο του κεφαλαίου και μάλιστα από τα πρώτα κιόλας βήματα της οργάνωσης των εργαζομένων.

Τα τελευταία χρόνια, μέσα σε συνθήκες υποχώρησης του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, κράτος και εργοδοσία έχουν εξαπολύσει μία λυσσαλέα επίθεση απέναντι στα εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, έχοντας το βλέμμα στραμμένο όχι μόνο στο σήμερα, αλλά και στην αυριανή ημέρα.

Βασικός στόχος της επίθεσης αυτής είναι και το δικαίωμα στην απεργία, που αποτελεί μία από τις κορυφαίες διεκδικητικές μορφές της ταξικής πάλης. Είναι ένα από τα ισχυρότερα όπλα που διαθέτει ο εργάτης απέναντι στον κεφαλαιοκράτη, αφού προσωρινά παύει να θέτει στην διάθεσή του την εργατική του δύναμη -χωρίς την οποία είναι αδύνατη η συνέχιση της παραγωγής- καταργώντας έτσι την δυνατότητα κέρδους από την εκμετάλλευση της υπεραξίας της εργατικής δύναμης, που αποτελεί βασικό όρο ύπαρξης του κεφαλαίου.

Η απεργία, όπως είναι φυσικό, πρώτα διαμορφώθηκε σαν μία πραγματικότητα της ταξικής πάλης, χωρίς να γνωρίζει νομική ρύθμιση. Από την άποψη αυτή, αντιμετωπίστηκε εξ αρχής από τους κεφαλαιοκράτες, το κράτος τους και το αστικό δίκαιο σαν παράνομη πράξη, που αντιμετωπίζεται με βίαιο και πολλές φορές δολοφονικό τρόπο από τις δυνάμεις καταστολής του αστικού κράτους και τους ιδιωτικούς στρατούς της εργοδοσίας.

Η αναγνώριση της απεργίας ως εργατικού δικαιώματος στην νομοθεσία των αστικών κρατών ήταν αποτέλεσμα της σκληρής και τις περισσότερες φορές αιματηρής πάλης της εργατικής τάξης.

Η νομοθετική όμως αναγνώριση του δικαιώματος στην απεργία, συνοδευόταν πάντοτε από ασφυκτικούς όρους και περιορισμούς. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να είναι διαφορετικά, αφού το αστικό δίκαιο -τμήμα του οποίου είναι και το εργατικό δίκαιο- πάντοτε θα εκφράζει τις εκμεταλλευτικές καπιταλιστικές σχέσεις και τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών. Γι' αυτό και οι όποιες νομοθετικά κατοχυρωμένες κατακτήσεις του ταξικού εργατικού κινήματος είναι ανεπαρκείς, προσωρινές και εξαρτώνται πάντοτε από

το επίπεδο της ταξικής πάλης και τον συσχετισμό δυνάμεων ανάμεσα στην αστική και την εργατική τάξη.

Στην Ελλάδα, ρητή συνταγματική αναφορά για την απεργία υπάρχει για πρώτη φορά στο σύνταγμα του 1975, ενώ ο βασικός συνδικαλιστικός νόμος που καθορίζει τους όρους και τις προϋποθέσεις άσκησης του απεργιακού δικαιώματος είναι ο Νόμος 1264/1982.

Ωστόσο ο συγκεκριμένος νόμος, τόσο αυτοτελώς όσο και σε συνδυασμό με άλλες διατάξεις του ελληνικού δικαϊκού συστήματος, όχι απλά δεν διασφαλίζει την ανεμπόδι-στη άσκηση του απεργιακού δικαιώματος, αλλά απεναντίας εισάγει σημαντικούς περιορισμούς και εμπόδια σχετικά με την άσκησή του. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι:

- α) Η συνταγματικά κατοχυρωμένη δυνατότητα πολιτικής επιστράτευσης των απεργών από το κράτος,
- β) Ο αντιδραστικός – αντεργατικός νόμος 330/1976, ο οποίος ισχύει μέχρι σήμερα για τους ναυτεργάτες,
- γ) Η υποχρέωση ενημέρωσης του εργοδότη προ 24 ωρών για τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα και προ 4 ημερών για τους εργαζόμενους στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, που δυσχεραίνει την πραγματοποίηση απεργιακών κινητοποιήσεων,
- δ) Οι περιορισμοί στο πλαίσιο των αιτημάτων,
- ε) Οι περιορισμοί στην απεργία αλληλεγγύης,
- στ) Η απαγόρευση ουσιαστικά της απεργίας που έχει αμιγώς πολιτικά αιτήματα,
- ζ) η κήρυξη της απεργίας μόνο από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες οργανώσεις προκειμένου για δημοσίους υπαλλήλους και υπαλλήλους ΟΤΑ,
- η) η κατ' εξαίρεση -ακόμη και αυθημερόν- συζήτηση των αγωγών της εργοδοσίας για να κηρυχθεί μία απεργία παράνομη και καταχρηστική, παρά την τυπική απαγόρευση της άσκησης ασφαλιστικών μέτρων,
- θ) ο τυπικός αποκλεισμός των εργολαβικών εργαζόμενων κι άλλων εργαζόμενων με ευέλικτες μορφές εργασίας, όπως της μαθητείας, της πρακτικής άσκησης κ.λ.π., από το δικαίωμα στην απεργία.

Με βάση μάλιστα τις διατάξεις του ίδιου αυτού Νόμου, 9 στις 10 δικαστικές αποφάσεις που κρίνουν απεργιακές κινητοποιήσεις, τις κηρύσσουν παράνομες ή/και καταχρηστικές και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που να απαγορεύεται να ξαναπραγματοποιηθούν με τα ίδια αιτήματα.

Κι αν σε όλα αυτά προσθέσουμε την εργοδοτική τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς, η οποία εκδηλώνεται με ποικιλόμορφους τρόπους (ωμοί εκβιασμοί της εργοδοσίας, παρεμπόδιση συνδικαλιστικής δράσης, απολύσεις για συνδικαλιστικούς λόγους κ.α.), την ποινικοποίηση και καταστολή των εργατικών και λαϊκών αγώνων, γίνεται εύκολα

αντιληπτό πως οι έννοιες της συνδικαλιστικής ελευθερίας και δράσης αποτελούν στην πραγματικότητα κενό γράμμα του νόμου.

Πάνω σε αυτό ακριβώς το αντιδραστικό νομοθετικό πλαίσιο, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, με την απεργοκτόνα διάταξη Αχτσιόγλου, έδωσε ένα ακόμη χτύπημα στο δικαίωμα στην απεργία. Νομοθέτησε την υποχρεωτική παρουσία του 1/2 τουλάχιστον των οικονομικά τακτοποιημένων μελών, για την λήψη απόφασης για απεργία στις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Εκεί ακριβώς δηλαδή, που βρίσκεται η καρδιά του εργατικού κινήματος, στους τόπους δουλειάς και που γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, οι εκβιασμοί και οι απειλές της εργοδοσίας, οι προσπάθειες παρεμπόδισης της οργάνωσης και της συνδικαλιστικής δράσης των εργαζομένων είναι πιο έντονες από οπουδήποτε αλλού.

Και σήμερα η κυβέρνηση της Ν.Δ., παίρνοντας επάξια την σκυτάλη από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ετοιμάζεται να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στο απεργιακό δικαίωμα.

Με βάση τα όσα βλέπουν το φως της δημοσιότητας, στις διατάξεις που ετοιμάζει να φέρει προς ψήφιση η κυβέρνηση, περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων:

- το ηλεκτρονικό «φακέλωμα» των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των μελών τους
- περιορισμοί στον τόπο, αλλά και στον χρόνο διεξαγωγής των συγκεντρώσεων, σε συνέχεια του νόμου - εκτρώματος για τον περιορισμό των διαδηλώσεων
- βαριές ποινές και πρόστιμα στα σωματεία και αποζημίωση της εργοδοσίας, για τις απεργίες που θα κριθούν παράνομες και καταχρηστικές, δίνοντας ένα ακόμη όπλο στους εργοδότες, που θα εκβιάζουν και θα τρομοκρατούν του εργαζόμενους και τα σωματεία με οικονομική εξόντωση

- και βεβαίως εφαρμογή της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας για την λήψη απόφασης για απεργία.

Η κατοχύρωση μάλιστα της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας, η οποία έχει ήδη προβλεφθεί αρχικά με τον Νόμο 4635/2019, αλλά και με ΠΝΠ εν μέσω πανδημίας, υπηρετεί έναν βαθύτερο και διαχρονικό στόχο του κεφαλαίου και των κομμάτων που το υπηρετούν.

Η ηλεκτρονική ψηφοφορία, ανοίγει καταρχάς τον δρόμο στην άμεση παρέμβαση της εργοδοσίας στις συλλογικές διαδικασίες των σωματείων, αφού πλέον ο εργοδότης και οι εκπρόσωποί του, θα μπορούν να παρεμβαίνουν ευθέως κι άμεσα στην διαμόρφωση της ψήφου των εργαζομένων, υπονομεύοντας έτσι το απεργιακό δικαίωμα και στρώνοντας το δρόμο για την ένταση της εργοδοτικής τρομοκρατίας, των απειλών κι εκβιασμών της εργοδοσίας. Τα όποια επιχειρήματα αξιοποιεί ή θα αξιοποιήσει η κυβέρνηση πλησιάζοντας στην ψήφιση του νομοσχεδίου, όπως για παράδειγμα ότι η εφαρμογή της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας σημαίνει «περισσότερη δημοκρατία» στο συνδικαλιστικό κίνημα, κινούνται σε μία σφαίρα εκτός πραγματικότητας. Γιατί σε ένα σύστημα που κυριαρχεί η καπιταλιστική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, σε μία κοινωνία ταξικά διαιρεμένη, η δημοκρατία είναι ταξική, είναι της τάξης που εξουσιάζει, δηλαδή της αστικής. Η πραγματική έλλειψη δημοκρατίας στους χώρους δουλειάς, δεν βρίσκεται πουθενά

Η εξάρθρωση σύνδεσης κράτους και συνδικάτων έφτασε στο μέγιστο βαθμό όταν με το ξέσπασμα της μεταξικής δικτατορίας, ο Αρ. Δημητράτος που ήταν ήδη Υπουργός Εργασίας από το 1936, θα διοριστεί την επόμενη χρονιά παράλληλα και στη θέση του Γενικού Γραμματέα της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας.

Με το νόμο 1435/38 καθιερώνεται το σύστημα των κρατικών συνδικάτων που επέτρεπε στον υπουργό εργασίας να καθορίζει σε κάθε επαγγελματικό κλάδο, όποιο σωματείο ήθελε ως το μόνο εξουσιοδοτημένο να αντιπροσωπεύει τους εργάτες.

Η ίδρυση του εργατικού ΕΑΜ το 1941 και η ριζοσπαστικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος οδήγησε τον Δεκέμβριο του 44 σε νέο διορισμό Διοίκησης της ΓΣΕΕ από τον υπουργό εργασίας με μεταξικούς συνδικαλιστές.

Το 1948 και εν μέσω μεγάλων απεργιών με κρατική παρέμβαση εκ νέου διορίζεται στη Διοίκηση της ΓΣΕΕ ο περιβόητος εργατοκάπηλος Μακρίνης που έμεινε στην ιστορία ως συνώνυμο του υποταγμένου συνδικαλισμού. Ο ίδιος ως πρόεδρος της ΓΣΕΕ υποδέχτηκε με συγχαρητήριο τηλεγράφημα την κυβέρνηση των συνταγματαρχών το 1967.

Η χούντα με το διάταγμα 186/69 αφού πρώτα διόρισε νέα διοίκηση στη ΓΣΕΕ, στη συνέχεια οδήγησε στην εξορία πάνω από 800 συνδικαλιστές και προχώρησε στη διάλυση 270 συνδικάτων. Η απεργία απαγορεύτηκε, ενώ με τα διατάγματα 185-186 του 1969 και τον νόμο 890/71, δημιουργήθηκε ένα ασφυκτικό πλαίσιο λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων με στελεχωμένες διοικήσεις φιλικά προσηλωμένες προς το καθεστώς της χούντας.

Παρά τις πρώτες μεγάλες απεργίες στα τέλη του 19^{ου} αιώνα στη χώρα μας συνταγματικά δεν είχε προβλεφθεί το δικαίωμα του «συνεργαζομαι και συνεταιρίζεσθαι». Για πρώτη φορά το δικαίωμα του «συνεταιρίζεσθαι» κατοχυρώνεται με τον νόμο 281/14. Παράλληλα όμως δίνεται η δυνατότητα στο κράτος να έχει εκτεταμένες παρεμβατικές αρμοδιότητες στη λειτουργία των συνδικάτων. Στην ίδια κατεύθυνση ο νόμος 2151/20 ολοκλήρωνε το θεσμικό πλαίσιο του κρατικού παρεμβατισμού στα συνδικάτα. Η ωμή κρατική παρέμβαση στη γραμμή των σωματείων εκφράστηκε εκείνη την περίοδο με την εξορία μελών της Διοίκησης της ΓΣΕΕ το 1920 όσο και με την αποκάλυψη κρατική παρέμβαση, στην εκλογή της Διοίκησης στο 3^ο συνέδριο της ΓΣΕΕ το 1926.

Σε αυτά τα χρόνια δημιουργείται το «συνδικαλιστικό» της Ασφάλειας, το οποίο επί χρόνια είχε στήσει ένα ολοκληρωμένο μηχανισμό χαφιέδων μέσα στα συνδικάτα για να παρακολουθεί τη δράση και τις κινήσεις σωματείων αλλά και μεμονωμένων συνδικαλιστών, πρακτική που θα βρει πολλούς μιμητές ως και σήμερα.

Από τα ταμπλό της εκδήλωσης

αλλού, παρά στο γεγονός ότι μια χούφτα κεφαλαιοκράτες πλουτίζουν από τον μόχθο της εργατικής τάξης, κλέβοντας τον πλούτο που παράγει.

Πέρα όμως από τα ζητήματα ασφάλειας και γνησιότητας των ψηφοφοριών που δικαιολογημένα εγείρει η ηλεκτρονική ψηφοφορία, το κύριο και βασικό είναι ότι υπονομεύει την ίδια την λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Βάζει στο στόχαστρο την συλλογική δημοκρατική λειτουργία των συνδικάτων, τις ζωντανές διαδικασίες τους, με φυσική παρουσία των εργαζομένων, ανταλλαγή επιχειρημάτων και απόψεων, συλλογική απόφαση και διαμόρφωση των αιτημάτων, των μορφών δράσης κ.λ.π. Θέλουν να διαμορφώσουν εργαζόμενους απομονωμένους από κάθε έννοια συλλογικής δράσης, να κόψουν τους δεσμούς των ίδιων των εργαζόμενων μεταξύ τους, να θέσουν εμπόδια στην συλλογική τους έκφραση, στην συλλογική οργάνωση της πάλης τους απέναντι στην εργοδοσία και στο κεφάλαιο. Κι από κοντά βέβαια, ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός που με δηλώσεις του τύπου: «η απεργία τα 'φαγε τα ψωμιά της», ρίχνει νερό στον μύλο των προωθούμενων αντεργατικών μέτρων.

Η επίθεση που ετοιμάζει η κυβέρνηση στο απεργιακό δικαίωμα, υλοποιώντας τις απαιτήσεις του ΣΕΒ και του μεγάλου κεφαλαίου, δεν είναι καθόλου τυχαία. Κι αυτό γιατί οι συλλογικοί αγώνες των εργαζομένων και ειδικά η απεργία, ανεξάρτητα από το συγκεκριμένο κάθε φορά αποτέλεσμά τους, οδηγούν σε αυτό που με τρόπο απεύχεται η αστική τάξη της χώρας μας, όπως και οι αστικές τάξεις όλων των χωρών. Οδηγούν τους εργαζόμενους στην συνειδητοποίηση της ταξικής αντίθεσης με την καπιταλιστική εργοδοσία και το κεφάλαιο, στην αφύπνιση των συνειδήσεων και στην συνειδητοποίηση της δύναμης που απορρέει από την οργανωμένη συλλογική πάλη των εργαζομένων, η οποία στο βαθμό που θα συνδέεται και με την πάλη για την εξουσία θα δείχνει τον δρόμο της απελευθέρωσης των εργαζομένων από την εκμετάλλευση.

Έτσι λοιπόν, ο «εκδημοκρατισμός» και «εκσυγχρονισμός» του συνδικαλιστικού κινήματος, που διαφημίζει η κυβέρνηση, δεν είναι παρά η εκ βαθέων υπονόμευση του συνδικαλιστικού κινήματος και του ίδιου του πυρήνα της συλλογικής οργάνωσης και δράσης των εργαζομένων.

Μία ακόμα μεγάλη κατάκτηση της εργατικής τάξης, που έχει βρεθεί στο στόχαστρο της επίθεσης του κεφαλαίου τα τελευταία χρόνια, είναι και ο θεσμός των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας γεννήθηκαν από την ανάγκη βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης από την εκμετάλλευση των εργοδοτών κι επιβλήθηκαν μέσα από σκληρούς απεργιακούς αγώνες. Η νομοθετική τους κατοχύρωση αποτελούσε την νομική αναγνώριση της συλλογικής δύναμης της εργατικής τάξης να διαπραγματεύεται τους όρους πώλησης της εργατικής της δύναμης.

Η επίθεση της ΕΕ και όλων των μέχρι σήμερα κυβερνήσεων, ανέτρεψε όλο το νομικό πλαίσιο για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας που είχε σταδιακά κατακτηθεί από το

εργατικό κίνημα της χώρας μας, με αποτέλεσμα σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων να μην καλύπτεται από Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και να βρίσκεται στο έλεος της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και των ατομικών συμβάσεων εργασίας.

Σήμερα λοιπόν και με βάση το νομοθετικό πλαίσιο που έχει διαμορφωθεί, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις συναντούν πολλά εμπόδια στο να διαπραγματευθούν όρους που ανέκαθεν αποτελούσαν αντικείμενο μίας Σ.Σ.Ε., όπως για παράδειγμα την τιμή που οι εργαζόμενοι πουλάνε την εργατική τους δύναμη, αφού πλέον ο κατώτερος νόμιμος μισθός και ημερομίσθιο καθορίζονται από τον κρατικό νόμο. Το γεγονός αυτό, υπονομεύει αντικειμενικά τον βαθμό συσπείρωσης των εργαζομένων στα σωματεία, αφού η ένταξη του νέου εργαζόμενου στο σωματείο -στην αρχή τουλάχιστον- βρίσκει έρεισμα στην ανάγκη του να διαπραγματευθεί μέσω των συλλογικών του οργάνων, τους όρους αμοιβής και εργασίας του. Ο νέος λοιπόν εργαζόμενος, άπειρος από τα οφέλη της ταξικά προσανατολισμένης συνδικαλιστικής δράσης, αντικειμενικά θα διστάσει να γίνει μέλος του σωματείου, όταν γνωρίζει ότι το τελευταίο δεν μπορεί -λόγω του συνεχώς επιδεινούμενου νομοθετικού πλαισίου- να διαπραγματευθεί για τους όρους πώλησης της εργατικής του δύναμης. Έτσι, οι συνέπειες για τους εργαζόμενους είναι τραγικές, αφού πλέον η διαπραγμάτευση από το πεδίο της συλλογικής διαπραγμάτευσης περνάει σε ατομικό επίπεδο, όπου αντικειμενικά ο εργαζόμενος βρίσκεται σε πολύ χειρότερη θέση απέναντι στον κεφαλαιοκράτη - εργοδότη. Θα άξιζε στο σημείο αυτό να υπογραμμίσουμε ότι ακόμα και στο πλαίσιο του αστικού δικαίου, το Εργατικό Δίκαιο υποτίθεται ότι είναι κατ' εξοχήν παράδειγμα προστατευτικού δικαίου, δηλαδή κλάδου δικαίου που αποσκοπεί στην προστασία του πιο αδύναμου μέρους. Η διαπραγμάτευση, επομένως, της εργασιακής σύμβασης σε ατομικό επίπεδο, όχι μόνο δεν εκφράζει την δέθεν ισότητα δύο μερών που διαπραγματεύονται, αλλά ενισχύει και βαθαίνει την πραγματική ταξική ανισότητα.

Το νέο τερατούργημα που σχεδιάζει η κυβέρνηση, αξιοποιώντας και τις σημερινές συνθήκες υποχώρησης του εργατικού – συνδικαλιστικού κινήματος, πρέπει να λάβει την μόνη απάντηση που του αξίζει: ότι δεν θα περάσει. Στο κάλεσμα αγωνιστικής ετοιμότητας που έχουν ήδη εξαγγείλει εκατοντάδες σωματεία, Ομοσπονδίες και Εργατοϋπαλληλικά Κέντρα σε όλη την χώρα, κάθε εργαζόμενος, κάθε προοδευτικός και ριζοσπάστης άνθρωπος που αναγνωρίζει την σπουδαιότητα και το μεγαλείο της συλλογικής οργάνωσης των εργαζομένων, δεν μπορεί παρά να δώσει το δυναμικό παρών.

Άλλωστε, το ταξικό εργατικό κίνημα και ο πόλος συσπείρωσης του, το ΠΑΜΕ, απέδειξε ότι ακόμα και στις πρωτόγνωρες συνθήκες της πανδημίας, δεν μπήκε σε «καραντίνα» και με υποδειγματική τήρηση των υγειονομικών πρωτοκόλλων και των μέτρων προστασίας της υγείας, πρωτοστάτησε στον αγώνα για την αποκάλυψη και την απόκρουση των αντεργατικών μέτρων, που με αφορμή και την πανδημία επέβαλλαν στους εργαζόμενους κυβέρνηση και εργοδοσία, πρωτοστάτησε στον αγώνα για την προστασία της υγείας και των δικαιωμάτων του λαού μας.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ από τον Ιορδάνη Προυσανίδη Δικηγόρος

«ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ»

Σε πέντε περίπου μήνες θα συμπληρωθούν 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821. Καλό είναι να θυμόμαστε το λόγο του μεγάλου επαναστάτη Ρήγα Φεραίου. Έλεγε: «Συλλογάται καλά, όποιος συλλογάται ελεύθερα».

Η γνώμη μου είναι ότι στην εποχή μας ο λόγος αυτός θα πρέπει να συμπληρωθεί. Να λέμε:

«Συλλογάτε καλά, όποιος συλλογάτε ελεύθερα και με γνώση.»

Προσέξτε: Γνώση, όχι πληροφορία. Η πληροφορία δεν είναι γνώση.

Προτάσσω ένα ιστορικό γεγονός. Αναδεικνύει και αποδεικνύει την ταξική αλληλεγγύη των αστικών τάξεων.

Η γαλλική επανάσταση του 1789 είχε ηγέτιδα δύναμη την αστική τάξη. Γεννήθηκε και ανδρώθηκε στα πλαίσια του φεουδαρχικού συστήματος. Πραγματοποίησε το ιστορικό της καθήκον, έχοντας την ενεργό σύμπραξη των αβράκωτων. Συντάχθηκαν κάτω από τη σημαία της.

Ο γαλλοπρωσικός πόλεμος παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ο Γάλλοι ηττήθηκαν. Οι Πρώσοι βάδιζαν στο Παρίσι. Οι αβράκωτοι, οι προλετάριοι, δηλαδή, του Παρισιού εξεγέρθηκαν. Όχι για να υπερασπιστούν αφηρημένα το Παρίσι, αλλά τα δικά τους. Συνειδητοποίησαν ότι αυτό μπορεί να γίνει μόνο δια της δικής τους εξουσίας. Ύψωσαν, έτσι, την κόκκινη σημαία στο Δημαρχείο της πόλης κι' άρχισαν οι 71 ημέρες της Παρισινής Κομμούνας.

Η αστική τάξη της Γαλλίας τρόμαξε. Συνειδητοποίησε ότι ο πραγματικός εκθρόνος της είναι η εργατική τάξη της Γαλλίας. Αν και ηττημένη από τους Πρώσους, προσέφυγε σ' αυτούς. Ζήτησε να την συνδράμουν. Η Πρωσία δέχτηκε το αίτημα. Απελευθέρωσε περίπου 80.000 αιχμαλώτους Γάλλους στρατιώτες, οι οποίοι, στη συνέχεια, ρίχτηκαν κατά της Κομμούνας του Παρισιού και νικώντας την, πέρασαν από φωτιά και σίδερο την εργατική τάξη του. Αφού το πέτυχε αυτό, η αστική τάξη της Γαλλίας αποδέχτηκε την ήττα της από τους Πρώσους, υπέγραψε συνθήκη και κατέβαλε 600.000 χρυσά φράγκα

αποζημίωση. Λέγεται από τους ιστορικούς ότι είναι η πρώτη άξια λόγου συσσώρευση κεφαλαίου για την βιομηχανική ανάπτυξη της Γερμανίας. Αυτό μάλιστα, είναι ταξική αλληλεγγύη.

Εύλογο το ερώτημα, γιατί αυτή η πρόταση; Η απάντηση είναι πολύ εύκολη και γι' αυτό απλή. Για να συνειδητοποιηθεί ότι η εργατική τάξη οφείλει να καταστεί τάξη για τον εαυτό της και να εκδηλώνει υπεύθυνα την ταξική της αλληλεγγύη.

Έχει ζόρια η αστική τάξη. Φαίνεται να είναι κυρίαρχη, να καλπάζει ξεσάλωτη. Έχει, όμως, ιστορική γνώση ότι η ταξική πάλη δεν ξορκίζεται με νόμους, ούτε με διατάγματα καταργείται. Γι' αυτό παίρνει τα μέτρα της.

Η ελληνική αστική τάξη ασφυκτιά στο πλαίσιο του Συντάγματος, που οι πολιτικοί εκπρόσωποί της ψήφισαν το 1975. Δεν το θέλει το άρθρο 22. Ορίζει με την παράγραφο 1 ότι το κράτος λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για την διασφάλιση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και την ανεμπόδιστη άσκηση των συναφών με αυτήν δικαιωμάτων εναντίον κάθε προσβολής τους μέσα στα όρια του νόμου. Δεν θέλει πια τη συνδικαλιστική ελευθερία, ούτε την ανεμπόδιστη άσκηση των συναφών με αυτήν δικαιωμάτων. Όσον αφορά την επιφύλαξη ότι «μέσα στα όρια του νόμου» θ' ασκείται η ελευθερία αυτή, δεν επιτρέπουν αυτά να την περιορίζουν και πολύ περισσότερο να την καταργούν. Αυτά ως ανάγνωση της διάταξης. Επιζητεί η αστική τάξη να φαίνεται ότι υφίσταται και ασκείται η συνδικαλιστική ελευθερία ως και η ανεμπόδιστη άσκηση των συναφών με αυτήν δικαιωμάτων. Άλλο το φαίνεται κι' άλλο το τι θέλει. Θέλει τα συναφή με την άσκηση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και τα με αυτήν δικαιώματα να είναι γράμμα χωρίς περιεχόμενο.

Δεν θέλει ούτε το άρθρο 12 του Συντάγματος. Ορίζει η παράγραφος 1 ότι οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συνιστούν ενώσεις και μη κερδοσκοπικά σωματεία, τηρώντας τους νόμους, που ποτέ δεν μπορούν να εξαρτήσουν την άσκηση του δικαιώματος αυτού από προηγούμενη άδεια. Τι δεν θέλει; Δεν θέλει να συνιστούν σωματεία, συνδικαλιστικές, δηλαδή, οργανώσεις οι εργαζόμενοι καθορίζοντας αυτοί και μόνον αυτοί τους όρους λειτουργίας τους.

Οι διατάξεις που αναφέρθηκαν, δεν είναι παραχώρηση. Είναι απόσπαση, που επιτεύχθηκε και εξαιτίας της τότε πολιτικής κατάστασης – έξοδος από τη δικτατορική περίοδο 1967 – 1974. Εκτιμά σήμερα ότι η ιστορική συγκυρία άλλαξε υπέρ της και επιζητεί τρόπους που θα καταστήσουν άδαιο πουκάμισο τις σχετικές συνταγματικές διατάξεις. Θα το πετύχει; Η απάντηση μπορεί να δοθεί μόνο από την εργατική τάξη. Ιστορικά, όσες φορές πέτυχε τον σκοπό της η αστική τάξη, τελικό αποτέλεσμα δεν ήταν η κατάργηση της πάλης των τάξεων.

Γιατί όλα αυτά. Γιατί, δηλαδή, η προσπάθεια να καταστεί ένα άδαιο πουκάμισο το συνδικαλιστικό δικαίωμα; Όποια απάντηση επιχειρήσει να δώσει ο εργαζόμενος, θα πρέπει να γνωρίζει ο ίδιος και συνολικά η εργατική τάξη ότι η αστική κοινωνία εδράζει τη

λειτουργία της στην ανισότητα. Όλα τα αστικά Συντάγματα την κατοχυρώνουν, από το πρώτο, εκείνο της Γαλλικής Επανάστασης του 1789.

Η παρ. 5 του αρθρ 4 του Συντάγματος της χώρας ορίζει ότι οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Αναγνωρίζεται ότι οι Έλληνες πολίτες οικονομικά δεν είναι ίσοι. Νομικά είναι ίσοι. Η παράγραφος 2 ορίζει ότι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. Πρόκειται για τη νομική ισότητα, η οποία χωρίς την οικονομική ισότητα, χιλιάδες χρόνια πριν έγραψε ο Διόδωρος Σικελιώτης, ακυρώνεται. Τίθεται, βέβαια, το ερώτημα, γιατί υπάρχει η οικονομική ανισότητα. Η απάντηση είναι απλή. Επειδή η λειτουργία της αστικής κοινωνίας, όλη η παραγωγική της διαδικασία, εδράζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Οφείλεται στη σχέση του ανθρώπου με τα μέσα παραγωγής. Ο ιδιοκτήτης είναι ο εκμεταλλευτής και ο χειριστής είναι ο εκμεταλλευόμενος. Ο εκμεταλλευτής πληρώνει το μεροκάματο και καρπώνεται την υπεραξία.

Σημειώστε, για να μην υπάρχει παρεξήγηση, η εισφορά στα βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις είναι πρόοδος σε σχέση με τη δεκάτη, τον κατακεφαλήν φόρο που ίσχυε στη φεουδαρχική κοινωνία.

Ιστορικά, τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα στο παρελθόν. Για να λειτουργήσουν οι εργάτες συνδικαλιστικά, ίδρυναν σωματεία με διακριτό τίτλο το όνομα κάποιου αγίου, τον οποίο αναγόρευαν προστάτη του επαγγέλματός τους. Με το πρόσχημα ότι τιμούν τον άγιο προστάτη τους, πρόβαλαν δικαιώματα και διεκδικούσαν να ικανοποιηθούν. Η παγκόσμια ιστορία επιβεβαιώνει ότι πολλές φορές χρησιμοποιήθηκε το θρησκευτικό ένδυμα για τη διεξαγωγή ταξικών αγώνων. Κορυφαία καταγραφή γίνεται στο έργο του Ένγκελς «Ο πόλεμος των χωρικών».

Στη χώρα μας ρυθμίστηκε νομικά το ζήτημα με ίδρυση σωματείων το 1914, με τον Ν. 281/1914 Είχε προηγηθεί η αναθεώρηση, το 1911, του Συντάγματος. Ήταν αποτέλεσμα του κινήματος στο Γουδί. Τα όργανα, όμως, του κράτους, είχαν δικαίωμα να ελέγχουν τις διοικήσεις των σωματείων, ακόμη και να τις παύσουν – όλα τα μέλη ή κάποια. Όχι μόνο να τα παύσουν, αλλά και να τα εκτοπίζουν. Η δίωξη συνδικαλιστικών στελεχών, πρωτοπόρων εργατών, η καταδίκη τους και η εξόρισή τους ήταν πραγματικότητα. Τα γεγονότα, μάλιστα, του '36 στη Θεσσαλονίκη κατατρόμαξαν την αστική τάξη, η οποία δια των πολιτικών της εκφραστών – Κόμμα Φιλελευθέρων και Λαϊκό Κόμμα – επίσπευσε και επέβαλε στις 6 Αυγούστου του 1936 την δικτατορία του Μεταξά. Και τι δεν έγινε την περίοδο εκείνη. Για ν' απαλλαγούν από τα σωματεία, ίδρυσαν κρατικά συνδικαλιστικά σωματεία. Η αστική τάξη άλλη μία φορά κατατρόμαξε στα μετά την κατοχή χρόνια. Αν δεν είχε την ταξική αλληλεγγύη της αστικής τάξης της Αγγλίας, η οποία έμπρακτα με στρατό την συνέδραμε, και στη συνέχεια των ΗΠΑ δεν θα είχε νικήσει.

Διώξεις, συλλήψεις, καταδίκες, εκτοπίσεις, εκτελέσεις ήταν στην ημερησία διάταξη. Μέχρι και λήψη πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων επέβαλαν για να δουλέψει κάποιος ακόμα και ως καντηλανάφτης ή νεκροθάφτης. Για το τι γινόταν στο συνδικαλιστικό κίνημα αρκούν δύο αναφορές. Η εκπαραθύρωση του Γενικού Γραμματέα της Γ.Σ.Ε.Ε. και το δίδυμο Μακρής – θεοδώρου.

Διαχρονικά αυτό γίνεται. Γίνεται, επειδή η ταξική πάλη είναι αποτέλεσμα της ύπαρξης τάξεων στην αστική κοινωνία. Μόνο η τάξη των εκμεταλλευομένων, απαλλοτριώνοντας τους εκμεταλλευτές της, καταργεί, γενικά, τις τάξεις. Όρος είναι η κατάργηση της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και η μετατροπή της σε κοινωνική ιδιοκτησία.

Στα μετεμφυλιακά χρόνια, που τα σκίαζε η φοβέρα, το συνδικαλιστικό κίνημα δεν

υποτάχθηκε. Έμεινε στην ιστορία η δυναμική των 115 συνεργαζόμενων σωματείων. Αυτά οργάνωναν και συντόνιζαν τους αγώνες. Αυτά αναγνωρίζονταν από τους εργαζομένους ως συνδικαλιστικές οργανώσεις τους. Αυτά αποδυνάμωσαν τον κυβερνητικό – εργοδοτικό συνδικαλισμό. Αυτά αδιαφόρησαν για το συνδικαλιστικό Τμήμα της Ασφάλειας και σ' αυτά χρωστάει μέρος της δυναμικής του το συνδικαλιστικό κίνημα, που καταγράφηκε στα χρόνια μετά την αντικατάσταση της δικτατορικής εξουσίας από την κοινοβουλευτική. Έμεινε στην ιστορία το περίγelo του Ν. 330 και ο Υπουργός Εργασίας που δήλωσε ότι καταργείται η πάλη των τάξεων. Καρπός των αγώνων εκείνων είναι και ο Ν. 1264/1982. Ο νόμος αυτός, δεν βολεύει, πια, την αστική τάξη. Δεν τολμούν να τον καταργήσουν. Επέλεξαν να τον ακυρώσουν με τις συνεχείς τροποποιήσεις του.

Είναι αλήθεια ότι διαχρονική είναι η επιδίωξη να εισέλθουν στην εσωτερική λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Έχει ήδη επιβληθεί η απόφαση κήρυξης απεργίας να λαμβάνεται από το 50% των μελών. Το επέβαλαν αυτό στο όνομα της δημοκρατικής λειτουργίας, εννοώντας ότι εκείνο που ίσχυε ήταν αντιδημοκρατικό. Παράβλεψαν ότι η συνδικαλιστική λειτουργία σημαδεύεται από μία πρωτοπορία. Ανεξάρτητα από τον αριθμό των μελών, εκείνο που επιδιώκει η πρωτοπορία είναι η μέγιστη αποδοχή των προτάσεων της από τους εργαζομένους του κλάδου, από το σύνολο της εργατικής τάξης. Είναι όρος για την μαζικοποίηση των συνδικάτων. Η πρωτοπορία των συνδικαλισμένων οικοδόμων επέβαλε τη μείωση του ημερήσιου χρόνου εργασίας και το πενήνμερο. Αργότερα, υιοθετήθηκαν από Σ.Σ.Ε και τέλος από τον νομοθέτη.

Γνωρίζει η αστική τάξη ότι η δυναμική που μπορεί να εκδηλωθεί δεν είναι από το ποσοστό που συγκεντρώνει η πρόταση κήρυξης απεργίας. Γνωρίζει ότι η πλειοψηφία των εργαζομένων δεν είναι μέλη των συνδικαλιστικών σωματείων. Θα έπρεπε, επομένως, να μην ανησυχεί, αν τα μέλη συνδικαλιστικής οργάνωσης αποφασίζουν την κήρυξη απεργίας. Ανησυχεί, όμως. Γιατί; Επειδή στην απεργία μετέχουν και εργαζόμενοι που δεν είναι μέλη ή είναι μέλη, αλλά δεν συμμετείχαν στη Γενική Συνέλευση για να ψηφίσουν. Η συμμετοχή στην απεργία είναι η αρχή της ενεργοποίησης της δυναμικής που έχει η μάζα των εργαζομένων. Αν, επομένως, δυσκολέψουν και ακόμη περισσότερο, ματαιώσουν την λήψη απόφαση κήρυξης απεργίας, θα δυσκολεύει το ενδεχόμενο ανάπτυξης της δυναμικής από το σύνολο των εργαζομένων του κλάδου. Γι' αυτό ψήφισαν την λήψη απόφασης κήρυξης απεργίας από το 50% των μελών.

Και πάλι φοβάται η αστική τάξη. Φοβάται δραστήρια μέλη διοικήσεων συνδικαλιστικών οργανώσεων, τους πρωτοπόρους. Για την αντιμετώπιση του φόβου αυτού επιζητεί να έχει κι' έτσι ν' αναγνωρίζουν οι μηχανισμοί του κράτους της συνδικαλιστικά σωματεία μόνο εκείνα που θα είναι κατοχυρωμένα στο σχετικό μπτρώο. Η δικτατορία του Μεταξά συνέστησε τα κρατικά συνδικάτα, η κοινοβουλευτική δημοκρατία θέλει να είναι συνδικαλιστικές οργανώσεις μόνο εκείνες που καταχωρήθηκαν στο βιβλίο μπτρώου, που θα τηρείται στο Υπουργείο Εργασίας. Η διαφορά έγκειται στο άμεσο και έμμεσο. Η

δικτατορική άσκηση της εξουσίας της αστικής τάξης επέλεξε τον άμεσο τρόπο. Η κοινοβουλευτική άσκηση της εξουσίας επέλεξε τον έμμεσο.

Και πάλι η αστική τάξη φοβάται. Φοβάται την αυτοθυσία των ταξικά συνειδητοποιημένων εργατών, την δράση τους. Για να την ματαιώσει εισάγει δια των πολιτικών της εκπροσώπων την τηλεσυμμετοχή στη Γενική Συνέλευση και την τηλεψηφοφορία. Επιδιώκει να αποδυναμώσει μέχρι και να ματαιώσει την φυσική παρουσία στις Γενικές Συνελεύσεις, στις ψηφοφορίες. Επιζητεί να ενεργοποιήσει με παθητικό τρόπο τον αδιάφορο εργαζόμενο, τον ασυνειδητοποιημένο. Εκμεταλλεύεται την πανδημία και εισάγει στη λειτουργία των σωματείων την χρήση νέων τεχνολογιών. Επιδιώκει την άλωση του συνόλου των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Την Γενική Συνέλευση των μελών δεν την θέλει. Δεν την θέλει, επειδή σ' αυτήν εκφέρονται οι λόγοι, οι προτάσεις, η επιχειρηματολογία, η κίνηση των ιδεών. Το αποτέλεσμα αποτυπώνεται στην ψηφοφορία.

Επιζητεί η πολιτική της αστικής τάξης να καταστήσει τα συνδικάτα μηχανισμούς, που λειτουργούν συμπληρωματικά με τους μηχανισμούς του κράτους. Γι' αυτό η τηλεσυμμετοχή στις συνελεύσεις, η τηλεψηφοφορία, η αυξημένη πλειοψηφία για την κήρυξη απεργίας. Γνωρίζει ότι αν εκμεταλλευτεί τον ασυνειδητοποιημένο, τον αδιάφορο εργαζόμενο, θα τα καταφέρει. Είναι οι πολλοί. Ενώ οι δραστήριοι, οι πρωτοπόροι είναι οι λίγοι. Λίγοι αριθμητικά, πολλοί ως πράξη. Την πράξη τους θέλει να ματαιώσει. Αντί να κανοναρχεί και αντί να διαθέτει στελέχη της η εργοδοσία να οδηγούν σε γενικές συνελεύσεις εργαζόμενους της, με τα «τηλέ» θα ελέγχει από το χώρο εργασίας και θα επιβάλει εκείνο που την εξυπηρετεί. Να ψηφίζει έτσι ή αλλιώς ο εξαρτημένος υπάλληλος, ο εργαζόμενος, γενικά. Δεν θα εξασφαλιστεί ποτέ το ανόθευτο της τηλεψηφοφορίας. Θ' αναδειχτεί, έτσι, η επιθυμητή συνδικαλιστική ηγεσία σε σωματεία, εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες, τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις και με την αρχή της πλέον αντιπροσωπευτικής οργάνωσης – με κριτήριο τον αριθμό των ψηφισάντων –, σε συνδυασμό με το μητρώο συνδικαλιστικών οργανώσεων, θ' αναδεικνύεται ο επίσημος συνομιλητής.

Σ' όλα τα παραπάνω οδηγούν όλα όσα διαρρέονται ότι ετοιμάζουν. Επιζητείται να δυσκολέψει η διεξαγωγή της ταξικής πάλης. Να ματαιωθεί, να παύσει να υπάρχει, το γνωρίζει πολύ καλά η αστική τάξη ότι είναι αδύνατο. Αδύνατο, επειδή η ταξική κοινωνία την γεννά. Όλα αυτά καταλύουν την αυτοτέλεια των σωματείων – συνδικαλιστικών οργανώσεων. Συνιστούν την παρέμβαση του αστικού κράτους στα συνδικάτα. Τι μπορεί να πει η δικαιοσύνη, είναι άγνωστο, Ό,τι κι' αν πει ή δεν πει, το βέβαιο είναι ότι τα άρθρα 22 και 12 του Συντάγματος αποχυμοποιούνται. Ένα άδειο πουκάμισο θα καταστούν.

Ασφυκτιά η αστική τάξη, παγκόσμια, κι' ας μην φαίνεται. Το φάντασμα που πλανάται στον ουρανό δεν πτοείται. Αντίθετα, φοβίζει. Γι' αυτό ακυρώνεται η ουσία συνταγματικών διατάξεων και συμβάσεων του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας. Η Ιστορία διδάσκει ότι η όποια επιτυχία της αστικής τάξης είναι πρόσκαιρη., Αργά ή γρήγορα θα έρθει η ώρα μηδέν. Και τότε ο καθείς στο έργο του, που λέει ο ποιητής.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ από το Βάλσαμο Συρίγο - Γραμματέα της Ομοσπονδίας Οικοδόμων και Μέλος της Διοίκησης της ΓΣΕΕ

Σήμερα που κάνουμε αυτή την σύσκεψη οι αριθμοί είναι αμείλικτοι, **πάνω από 1 εκατομμύριο άνεργοι από τους οποίους οι 560.000 είναι για πάνω από 12 μήνες στην ανεργία, ενώ από το σύνολο των ανέργων μόνο 160.000 επιδοτούνται με ταμείο ανεργίας ή με κάποιο πρόγραμμα. Σε συνθήκες πανδημίας 800.000 συνάδελφοί μας υποχρεώθηκαν σε οικειοθελής αποχωρήσεις από την εργασία τους, χωρίς αποζημίωση, χωρίς ταμείο ανεργίας.** Οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου με πρόσχημα την πανδημία ήρθαν για να μείνουν με σκοπό το παραπέρα φθίνιμα της εργατικής δύναμης.

Για όλα αυτά φταίνει οι απεργίες των εργαζομένων; Υπάρχει σήμερα ένα μέτωπο απεργιακό που να κάνει την κυβέρνηση να προχωρά στον παραπέρα περιορισμό της απεργιακής κινητοποίησης και δράσης; **Τότε γιατί γίνεται αυτή η στοχοποίηση την ώρα που ήδη υπάρχει ένα αυστηρό νομοθετικό πλαίσιο που βάζει φραγμούς στην κήρυξη της απεργίας από ένα σωματείο;** Την ίδια ώρα που φουντώνει η εργοδοτική αυθαιρεσία, που στέλνουν τους εργαζόμενους στα ΑΤΜ μαζί με μπράβους για

να ξαναπάρουν το δώρο πίσω. Αυτή την ώρα που ο εργάτης δεν έχει φωνή το κίνημα και με βάση τα στοιχεία της ΓΣΕΕ για τους απεργιακούς αγώνες βρίσκεται σε καθίζηση η κυβέρνηση βάζει στο στόχαστρο το απεργιακό δικαίωμα.

Γιατί, ενώ η συμμετοχή στις απεργίες είναι μικρή, οι συνελεύσεις είναι άμαζες το κίνημα γενικά είναι σε υποχώρηση, η κυβέρνηση καίγεται να προωθήσει σε συνθήκες πανδημίας ένα νομοθετικό πλαίσιο που θα βάλει σε γύψο το κίνημα, θα περιορίσει την συνδικαλιστική δράση, θα ποινικοποιεί τον αγώνα; Γιατί ως γνωστόν πριν πεινάσουν μαγειρεύουν και οι αστοί και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι γνωρίζουν πολύ καλά ότι για την εξασφάλιση της κερδοφορίας τους μέσα στον αδυσώπητο ανταγωνισμό και τις συγκρούσεις των μονοπωλίων αυτό που απαιτείται είναι η συνέχιση των «μεταρρυθμίσεων», δηλαδή το παραπέρα φθνήμα της εργατικής δύναμης, το τσάκισμα των εναπομείναντων δικαιωμάτων. Οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, το αντεργατικό οπλοστάσιο που στήνεται σε συνθήκες πανδημίας και καπιταλιστική κρίσης ήρθε για να μείνει και να διευρυνθεί. Αυτή η επίθεση συσσωρεύει δυσαρέσκεια που μαζί με την πολιτική επιλογή να γίνει ευκαιρία η πανδημία για παραπέρα αναδιαρθρώσεις στην υγεία, στα ΜΜΜ στα σχολεία με προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων, την στήριξη των ιδιωτών μετατρέποντας την κοινωνία υποχρεωτικά καταναλωτή του ιδιωτικού τομέα, δημιουργεί αυτό το περιβάλλον που η κοινωνία θα αντιδράσει.

Αυτή η αντίδραση μπορεί να εξελιχτεί και σε μαζική λαϊκή ριζοσπαστική πάλη και αυτό είναι που στοχεύει και φοβάται η κυβέρνηση της ΝΔ και όλα τα κόμματα διαχειριστές του αστικού πολιτικού συστήματος. Μέσα από την καταστολή, την παρεμπόδιση της συνδικαλιστικής δράσης, την επίθεση στην οργάνωση των εργατών επιδιώκουν να κλείσουν τον δρόμο στο κοινωνικά αναγκαίο στο κοινωνικά δίκαιο.

Στην εκμεταλλευτική κοινωνία η κυρίαρχη τάξη καθορίζει τους κανόνες με τους οποίους η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπό θα γίνεται «νόμιμα» και θα υπάρχουν ισορροπίες τέτοιες που θα εξασφαλίζουν την λειτουργία του εκμεταλλευτικού συστήματος. Ανάλογα τους συσχετισμούς, αυτοί οι κανόνες γίνονται ευνοϊκότεροι ή δυσμενέστεροι για τους εκμεταλλευόμενους. Πάντα όμως σκοπός των νομοθετημάτων είναι να θωρακίζουν το σύστημα της εκμετάλλευσης, την απρόσκοπτη λειτουργία των καπιταλιστικών επιχειρήσεων με το μέγιστο κέρδος, στις δοσμένες συνθήκες της κάθε εποχής. Όπως έκανε το ιδιώνυμο το 29, ο 330 το 76, ο 1264 το 82, ο νόμος Αχτσιόγλου το 15.

Το δικαίωμα της απεργίας είναι η πιο οξυμένη μορφή πάλης και σύγκρουσης των εκμεταλλευόμενων με τους εκμεταλλευτές στα ανεκτά ή μη όρια της λειτουργίας αστικού πολιτικού συστήματος με το οποίο οι εργαζόμενοι πλήττουν τον αντίπαλο με σκοπό την βελτίωση των όρων πώλησης της εργατικής τους δύναμης και αποσκοπεί στο οικονομικό πλήγμα του εργοδότη αναδεικνύοντας τον πρωτοπόρο ρόλο της εργατικής τάξης μέσα στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Οι εργαζόμενοι μέσα από αυτή την διαδικασία αντιλαμβάνονται την δύναμή τους, αντιλαμβάνονται ότι μπορούν χωρίς αφεντικά

ενώ τα αφεντικά δεν μπορούν χωρίς εργάτες. Η απεργία εκτός από οικονομικές διεκδικήσεις μπορεί να προβάλλει και πολιτικές επιδιώξεις και να γίνει εφαλτήριο εξέγερσης, καταλήψεων και επαναστατικών διεργασιών και ενεργειών.

Φυσικά η εργοδοσία και το κράτος της, ποτέ δεν συμβιβάστηκαν με το δικαίωμα των εργαζομένων να απεργούν. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους είναι πάντα έτοιμοι, όταν η εργοδοσία βρεθεί σε αδυναμία να σπάσει την απεργία με ιδία μέσα, να τσακίσουν τους απεργούς. Η ανοχή τους έχει να κάνει με το αντικειμενικό γεγονός ότι η ταξική πάλη δεν καταργείται, όσο και να το θέλουν, η πάλη είναι ανειρήνευτη και η απεργία είναι έκφραση της δύναμης των παραγωγών του πλούτου. Είναι εκατοντάδες τα παραδείγματα απεργιών που η αστυνομία ή ακόμα και ο στρατός επιστρατεύτηκαν να καταστείλουν απεργιακούς αγώνες. Τα πρώτα χρόνια της ανάπτυξης του καπιταλισμού η εργοδοσία είχε τους δικούς της οπλισμένους φύλακες και μπράβους που οι ίδιοι επέβαλαν την τάξη και κατέστελλαν τους αγώνες. Αυτή την κατάσταση ήρθε το κράτος να την εξομαλύνει και ανέλαβε την καταστολή για λογαριασμό της εργοδοσίας στο όνομα της τάξης και της νομιμότητας. Ενώ ο στρατός ήταν πάντα έτοιμος για δράση. Στην Απεργία των μεταλλωρύχων το 1896 που ως αίτημα είχαν να υπάρχει άμαξα ως ασθενοφόρο να μεταφέρει εγκαίρως τους τραυματίες στο νοσοκομείο, αυξήσεις στους μισθούς και να σταματήσουν οι εργολαβίες, χτυπήθηκε από τον στρατό και μάλιστα παρέμεινε στην περιοχή μέχρι την δεκαετία του 50 για να επιβλέπει τους εργαζόμενους μην τυχόν και απεργήσουν. Σε όλη την ιστορία του εργατικού κινήματος στην χώρα μας υπάρχουν εκατοντάδες απεργίες που οι εργάτες πλήρωσαν βαρύτατο τίμημα. Ακόμα και

οι φαινομενικά ανώδυνες απεργιακές μάχες έχουν το τίμημά τους, ιδιαίτερα για τα πρωτοπόρα τμήματά της εργατικής τάξης. Η στοχοποίηση, ο παραγκωνισμός, η απομόνωση στους χώρους δουλείας και η απόλυση είναι καθημερινότητα.

Προπολεμικά οι απεργίες συνοδεύονταν με καταστολή και νεκρούς. Οι μεταλλωρύχοι σε Σέριφο και Λαύριο, οι καπνεργάτες σε Αργίριο και Θεσσαλονίκη, οι σταφιδεργάτες στο Ηράκλειο, οι ναυτεργάτες στην Καλαμάτα, οι εργάτες στον Πειραιά, παντού η ζωή δεν μέτραγε οι στασιαστές έπρεπε να πεθάνουν και αν δεν πέθαιναν από τα βόλια έπρεπε να πεθάνουν στην εξορία. Μεταπολεμικά το κράτος γιγαντώνει τον χαφιεδισμό και το «συνδικαλιστικό» της ασφάλειας γίνεται η σκιά των πρωτοπόρων, παρόλα αυτά η ταξική πάλη δεν θα ανακοπεί. Οι οικοδόμοι, οι μεταλλωρύχοι της ΛΑΡΚΟ, οι οδηγοί στα λεωφορεία, στη ΔΕΗ, στα κλωστοϋφαντουργία, οι ναυτεργάτες, οι τραπεζικοί υπάλληλοι, όλοι οι κλάδοι έδωσαν και δίνουν μεγάλους αγώνες. Ο Λάσκαρης προσπάθησε να νομοθετήσει το τέλος της ταξικής πάλης, ενώ τώρα ο Βρούτσος θεωρεί ότι ο απεργός διαπράττει οικονομικό έγκλημα και πρέπει να αποζημιώνει τον εργοδότη για την χασούρα που θα έχει από την απεργία.

Το νομοθετικό πλαίσιο που ορίζει τους όρους με τους οποίους θα διεξάγεται η απεργία, καθορίζεται από τον συσχετισμό δυνάμεων, από τον βαθμό οργάνωσης των εργατών. Για παράδειγμα όταν ψηφίστηκε ο 1264 το 40% των εργαζομένων ήταν οργανωμένοι στα συνδικάτα τους, διεξάγονταν μαζικές γενικές συνελεύσεις, το κίνημα ήταν σε άνοδο. Ο προηγούμενος αντιδραστικός νόμος, ο 330 ήταν ένα πουκάμισο αδειανό, δεν χωρούσε στις συνθήκες της εποχής, αλλά και δεν μπορούσε το αστικό κράτος να έχει σε λειτουργία ένα νόμο που θα καταπατείται καθημερινά από την εργατική τάξη, δημιουργώντας μία κατάσταση που να εμφανίζεται αδύναμο για επιβολή.

Όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε τον νόμο για περιορισμό της δυνατότητας απεργιακής κινητοποίησης από τα πρωτοβάθμια σωματεία ο βαθμός οργάνωσης των εργατών ήταν και παραμένει κοντά στο 12 με 15%.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχοντας βρει στρωμένο έδαφος επίθεσης από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ προωθεί παραπέρα το χτύπημα του απεργιακού δικαιώματος, έχοντας στο στόχαστρό της την γενική συνέλευση των σωματείων, την πολύτιμη αυτή διαδικασία στην οποία οι απόψεις ζυμώνονται και οι αποφάσεις έχουν την δύναμη της πλειοψηφίας να υλοποιηθούν. Η προσπάθεια που επιχειρείται να γίνεται υποχρεωτική η συμμετοχή όλων των εργαζομένων της επιχείρησης σε ηλεκτρονική ψηφοφορία όπου θα ψηφίζουν οι διευθυντές για τα τμήματα που επιβλέπουν, αντί των εργαζομένων, η μη συμμετοχή σε ζωντανή συνέλευση χωρίς την διαλογική συζήτηση, την αντιπαράθεση των απόψεων τα επιχειρήματα, κάνουν την απεργία ένα όπλο άσφαιρο χωρίς την δυνατότητα να χρησιμοποιηθεί.

Έχουμε χρέος να προασπίσουμε το δικαίωμά μας να απεργούμε και να συζητάμε μέσα από πραγματικές ουσιαστικές συλλογικές διαδικασίες, χωρίς την επίβλεψη του εργο-

δότη. Έχουμε ευθύνη για την καλύτερη δυνατή οργάνωση της γενικής συνέλευσης να γίνεται εποικοδομητικός διάλογος, να ενθαρρύνεται να ακουστεί και η αντίθετη άποψη και με επιχειρήματα να αντιπαρατεθόμαστε.

Αυτό το όπλο των εργατών που κανείς δεν μπορεί να τους το στερήσει πρέπει να μην σπαταλείται και να παίρνονται όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε να έχει τα επιθυμητά αποτελέσματα.

Πρέπει να πούμε ότι είναι γεγονός ότι η ταξική πάλη δεν καταργείται, όμως δεν μπορούμε με βάση αυτό να λέμε, δεν πάει να πάρει όσα μέτρα θέλει, νόμος είναι το δικίο του εργάτη. Αυτό δεν είναι σωστό γιατί δεν σκέφτονται όλοι οι εργαζόμενοι όπως εμείς. Σε ανώριμα στρώματα κυριαρχεί το «αν είναι νόμιμο αυτό που κάνουμε, να προσέξουμε μην μας πάνε στα δικαστήρια» κλπ. Άρα ναι, η ταξική πάλη δεν καταργείται, όμως με μόνο ένα μικρό συνειδητοποιημένο πρωτοπόρο κομμάτι της εργατικής τάξης απομονωμένο από τους χώρους δουλειάς, περιορισμό της συνδικαλιστικής δράσης, ποινικοποίηση του αγώνα. Οι δυσκολίες για την ανάπτυξη του αγώνα και για τους σκοπούς της τάξης μας γιγαντώνονται.

Παρά όμως αυτές τις δυσκολίες δεν μένουμε με τα χέρια σταυρωμένα. Οργανώνουμε την πάλη μας διεκδικώντας μέτρα για την προστασία της υγείας του λαού και των δικαιωμάτων του.

ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ από τον Νίκο Παπαγεωργίου - Μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ και Μέλος της Διοίκησης της ΓΣΕΕ

Θέλουμε σήμερα στο κλείσιμο της θεματικής αυτής εκδήλωσης να θυμίσουμε σε όλους ότι είναι σε εξέλιξη ζητήματα φωτιά για την εργατική τάξη, μετά και τα όσα συζητήθηκαν λίγες ώρες πριν στο υπουργικό συμβούλιο.

Τα Συνδικάτα, έχοντας πλήρη επίγνωση της κατάστασης που διαμορφώνεται στους χώρους δουλειάς από την πανδημία, έχουν το καθήκον και το δικαίωμα να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση της προστασίας της υγείας και της ασφάλειας στους χώρους δουλειάς. Οι Επιτροπές Υγείας και Ασφάλειας, κι όπου δεν υπάρχουν τα ίδια τα σωματεία, χρειάζεται να αποκαλύπτουν τη γραμμή της εργοδοσίας που για τα κέρδη της δεν έχει κανένα ενδοιασμό να βάζει σε κίνδυνο τις ζωές των εργαζομένων, να διεκδικούν όλα εκείνα τα μέτρα που χρειάζονται για να αισθανθεί ο κόσμος ασφαλής, να μπορεί να γυρίσει σπίτι του υγιής.

Σε σχέση με τα όσα αναμασούν κυβέρνηση και εργοδότες για τη σημασία της ατομικής ευθύνης, χωρίς να την αρνούμαστε, βάζουμε μπροστά τα αιτήματα που διαμορφώσαμε

από τον Απρίλη για τη θωράκιση του δημόσιου συστήματος Υγείας, την άμεση επίταξη του ιδιωτικού τομέα Υγείας και Πρόνοιας, για να εξασφαλιστούν οι αναγκαίες ΜΕΘ, μαζικά δωρεάν τεστ. Αλλά και επιπλέον μέτρα στα Μέσα Μεταφοράς και στα σχολεία. Όλα αυτά συνάδελφοι μπορούμε μαζικά, μαχητικά να τα επιβάλουμε για να συνεχίσουμε όρθιοι και δυνατοί, απέναντι σε όσα παραπέρα σχεδιάζουν για τις ζωές μας. Και ειπώθηκαν αρκετά σήμερα.

Οι επιχειρούμενες ανατροπές στις υπερωρίες, με στόχο κυρίως τη βιομηχανία αλλά και αλλού, η επιβολή δεκάωρης εργασίας που θα σπαραλιάσει το σταθερό ημερήσιο χρόνο δουλειάς και θα τσακίσει τις συλλογικές συμβάσεις, οι όποιες αλλαγές στην άδεια και στα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, θα δημιουργήσουν ένα ασφυκτικό περιβάλλον δουλειάς, που όμοιό του δεν έχουμε ξαναζήσει.

Για να μπορέσουν να εφαρμοστούν όλα αυτά κι όσα ακόμη σχεδιάζουν να φέρουν το επόμενο διάστημα, χρειάζονται τις ανατροπές που συζητήσαμε κι απόψε.

Το χτύπημα στην απεργία, αφού θα απαιτείται πλέον ηλεκτρονική ψηφοφορία για τη λήψη απόφασης, η καταστολή της περιφρούρησης της απεργίας από τα σωματεία που θα είναι ποινικό αδίκημα και θα αποτελεί λόγο για να κηρυχτεί η ίδια η απεργία παράνομη, οι αλλαγές με το προσωπικό ασφάλειας που σε ορισμένες επιχειρήσεις θα επιβάλλεται να είναι το 40% (δηλαδή πάνω κι από την κανονική βάρδια) και η απογραφή στο ηλεκτρονικό μητρώο ως προϋπόθεση για την άσκηση οποιουδήποτε συνδικαλιστικού δικαιώματος, είναι μερικά μόνο από αυτά που ανακοινώθηκαν σήμερα μετά τη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου.

Όλα αυτά συνάδελφοι και συναδέλφισσες, αγαπητές φίλες και φίλοι, καθιστούν όχι μόνο επιτακτική την ανάγκη να ξεσηκωθούμε, αλλά και μονόδρομο αν θέλουμε να συνεχίσουμε στο δρόμο που έχουμε τραβήξει σαν ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, σε πορεία σύγκρουσης με τους εκμεταλλευτές μας.

Άλλωστε όσα μέτρα καταφέρονται ενάντια στα συνδικάτα, στην οργάνωση και δράση τους φάνηκε απόψε ότι δεν έχουν στόχο τους εργατοπατέρες. Τα προνόμιά τους όχι μονάχα διατηρούνται αλλά και ενισχύονται από τη νέα παρέμβαση του κράτους και των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων. Εμάς είχαν, έχουν και θα έχουν πραγματικό αντίπαλο. Το ΠΑΜΕ, τις Ομοσπονδίες, τα Εργατικά Κέντρα και τα Συνδικάτα που το συγκροτούν.

Η προσπάθειά μας να συγκεντρώσουμε δυνάμεις ικανές να σμπαραλιάσουν τους νόμους τους θα συνεχιστεί ό,τι κι αν σκαρφιστούν.

Το κάλεσμά μας για Πανεργατική Απεργία είναι ήδη απόλυτη προτεραιότητα για κάθε σωματείο που δεν είναι δεμένο στο άρμα του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Οι απεργιακές αποφάσεις κάθε μέρα που περνά θα πολλαπλασιάζονται.

Από μας θέλει δύναμη, υπομονή και επιμονή. Αλλά πάνω από όλα να διατηρήσουμε και να αναπτύξουμε παραπέρα τους δεσμούς με τους εργαζόμενους σε κάθε τόπο δουλειάς και γειτονιά.

Να επαναλάβουμε τέτοιες εκδηλώσεις με αυτό το περιεχόμενο παντού σε κάθε σωματείο, σε κάθε περιοχή της χώρας.

Σας ευχαριστούμε για τη συμμετοχή σας.

Καλό κουράγιο και δύναμη σε όλους και όλες.

Αν ο νόμος 330/1976 ήταν το «μαστίγιο», τότε ο νόμος 1264/1982 της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ μπορεί να ιδωθεί σαν το «καρότο» για τους εργαζόμενους και το κίνημα. Είναι η περίοδος που η σοσιαλδημοκρατία παίρνει τη σκυτάλη στη διακυβέρνηση και ταυτόχρονα την ευθύνη να πάρει μέτρα προσαρμογής του κινήματος στις νέες συνθήκες της αστικής διαχείρισης.

Έτσι, ο συγκεκριμένος νόμος, από τη μια, κατοχύρωνε μια σειρά συνδικαλιστικές ελευθερίες - και αυτό κάτω από την πίεση και τους αγώνες των εργαζομένων - και, από την άλλη, αναπαρήγαγε τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης του συνδικαλιστικού κινήματος στις νέες συνθήκες, έθετε τους όρους δημιουργίας ενός στρώματος εργατικής αριστοκρατίας, που έπαιξε όλα τα επόμενα χρόνια το ρόλο του «Δούρειου Ίππου» σε βάρος των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Διαδήλωση εργαζομένων σιτάκια στο νόμο 330.

Πριν τη παρουσίαση του νόμου 330/1976, ο τότε Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων έδωσε συνέντευξη Τύπου στις 5 Μάρτη 1976. Με αυτή, ζητήθηκε από την κυβέρνηση να πάρει θέση, «να πουν τη γνώμη τους για τις απεργίες που εκδηλώνονται και για τις μισθολογικές απαιτήσεις που διατυπώνονται». Η απαίτηση αυτή στηριζόταν στον ισχυρισμό ότι οι βιομήχανοι δεν έχουν κέρδη, ενώ κάνουν επενδύσεις!

Η ανταπόκριση της κυβέρνησης της ΝΔ στις απαιτήσεις του κεφαλαίου είναι άμεση. Μόλις έξι μέρες μετά, στις 11 Μάρτη 1976, ο υπουργός Συντονισμού μιλά σε συνεστιάση επιστημόνων, δηλώνοντας πως «δε θα επιτρέψει την κατάχρηση των ελευθεριών εις βάρος του κοινωνικού συνόλου. Κατάχρηση που εκδηλώνεται τελευταία με ένα κύμα αδικαιολόγητων απεργιακών και άλλων διαλυτικών, της κοινωνικής συνοχής, εκδηλώσεων».

Δεν περνά ούτε μήνας από τη συνέντευξη του ΣΕΒ και ο υπουργός Εργασίας, Λάσκαρης, καταθέτει στις 29 Μάρτη 1976 το σχετικό νομοσχέδιο, που σε αδρές γραμμές έχει τα εξής χαρακτηριστικά: Η δράση του εργατικού κινήματος μπλοκάρεται στο μηχανισμό της διαίτησής, τον οποίο αναγκαστικά πρέπει να ακολουθήσει για να μπορεί να κηρύσσει απεργία, οι απεργιοί απειλούνται με απολύσεις και ποινές, κατοχυρώνεται η απεργοσπαστική δράση και το λοκ-άουτ.

Ακόμη, απαγορεύει τις απεργίες αλληλεγγύης και κάθε άλλη απεργιακή κινητοποίηση που δε στρέφεται κατά του συγκεκριμένου εργοδότη και δεν περιορίζεται σε καθαρά μισθολογικά αιτήματα. Υποχρεώνει τους εργαζόμενους στα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου και στους Οργανισμούς Κοινής Ωφέλειας να γνωστοποιούν τα αιτήματά τους 15 μέρες πριν από την κήρυξη της απεργίας. Χαρακτηρίζονται παράνομες όσες απεργίες δεν κηρύσσονται από τα επίσημα «επαγγελματικά σωματεία».

Ο Λάσκαρης πέρα από την αμίμητη σε γελοιότητα φράση πως «θα καταργήσει την πάλη των τάξεων» δεν έμεινε μόνο σε αυτό. Χαρακτηρίζει τους εργαζόμενους που διεκδικούσαν ως «εχθρούς της δημοκρατίας, προπηλακιστές, υβριστές και χειροδικούντες σε βάρος εκείνων που θέλουν να βγάλουν το ψωμί της οικογένειάς τους» δηλαδή τους απεργοσπάστες. Πλάι στο Λάσκαρη, υπήρξε η περιβόητη διοίκηση του Καρακίτσου στη ΓΣΕΕ που έκοβε κι έραβε πάνω στην «κατάργηση» της πάλης των τάξεων.

